

Касандра Клеър

РЕЛИКВИТЕ НА СМЪРТНИТЕ

Град на паднали ангели

Книга четвърта

Превод
МАРИЯ БЕНЧЕВА

Издателство ИБИС
София

СЪДЪРЖАНИЕ

Първа част АНГЕЛИ УНИЩОЖИТЕЛИ

1. Господарят	11
2. Страх от падане	36
3. Седмкратно	47
4. Изкуството на осемте крайника	64
5. Адът вика ада	83
6. Събудете мъртвите	101
7. Претор лупус	122
8. Разходка в тъмното	141
9. От пожар на друг пожар	158

Втора част ЗА ВСЕКИ ЖИВОТ

10. „Ривърсайд Драйв“ № 232	171
11. Нашият вид	186
12. Храмът	198
13. Убитото момиче	213
14. В какво се превръщат мечтите	234
15. Beati bellicosi	249
16. Ангелите на Ню Йорк	267
17. И Каин стана	284
18. Белези на огъня	304
19. Адът е доволен	329

Първа част

АНГЕЛИ УНИЩОЖИТЕЛИ

*„Има болести, които сноват в тъмнината;
има и ангели унищожители,
които летят, обвити в завесите
на нематериалното, без и дума да промълвят;
ние не ги виждаме, но усещаме тяхната сила
и се огъваме под меча им.“*

Джереми Тейлър, „Погребална церемония“

Само кафе, моля.
Сервитьорката вдигна изписаната си с молив вежда.
– Не искате ли да хапнете нещо? – попита тя. Акцентът ѝ беше силен, стойката – разочарована.

Саймън Люис не я винеше – тя вероятно се надяваше на голям бакшиш, не на това, което щеше да получи за чаша кафе. Той обаче не беше виновен, че вампирите не ядяха. Понякога в ресторантите си поръчваше храна, само за да запази илюзията за нормалност, но късно във вторник вечерта, когато във „Веселка“ вече почти нямаше клиенти, не си заслужаваше да си прави труда.

– Само кафе.

Сервитьорката сви рамене, взе ламинираното меню и отиде да предаде поръчката му. Саймън се облегна на твърдия пластмасов стол и се огледа. „Веселка“, ресторант на ъгъла на Девета улица и Второ Авеню, беше едно от любимите му места в Долен Ийст Сайд – старо квартално заведение с черно-бели стенописи, където ти позволяваха да седиш цял ден, стига да си поръчваш кафе през около половин час. Тук сервираха и някога любимите му вегетариански пирожки и борш, но тези дни бяха вече зад гърба му.

Беше средата на октомври и тъкмо бяха извадили украсата за Хелюин – паянтова табела с надпис: „Номер или

борш!“ и картонена фигура на вампир с име граф Пирожкула. Едно време двамата с Клеъри смятаха, че празничната украса е ужасно смешна, но Саймън вече не намираще фалшивите зъби и черната пелерина на графа за забавни.

Саймън погледна към прозореца. Беше ясна нощ и вятърът разпръскваше листата по Второ Авеню като шепа хвърлени конфети. Едно момиче вървеше по улицата, момиче с късо, стегнато с колан палто и дълга черна коса, която се вееше на вятъра. Хората се обръщаха след нея, когато минаваше покрай тях. Някога и Саймън се беше обръщал след момичета като нея, питайки се къде ли отиват и с кого ли имат среща. Не и с някой като него – в това той беше сигурен.

Това момиче обаче правеше изключение. Звънчето на входната врата звънна, когато Изабел Лайтууд я отвори и влезе. Тя видя Саймън, усмихна се и тръгна към него, събличайки палтото си и провесвайки го на черния стол преди да седне. Под палтото беше, както казваше Клеъри, с „типичното за Изабел облекло“ – тясна, къса рокля от кадифе, мрежести чорапи и ботуши. В левия ѝ ботуш имаше затъкнат нож, който Саймън знаеше, че само той може да види; и все пак всички в заведението я зяпаха, докато тя седнаше и отмяташе косата си назад. Изабел привличаше внимание, подобно на имплодираща звезда.

Красивата Изабел Лайтууд. Когато Саймън се запозна с нея, беше заключил, че едва ли ще има време за момче като него. Показа се, че е почти прав. Изабел харесваше главно момчета, които родителите ѝ не одобряваха, а това в нейния свят означаваше долноземци – елфи, върколаци и вампири. Те излизаха от около месец-два и това още го удивляваше, въпреки че връзката им се ограничаваше най-вече до нередовни срещи като тази. Той не можеше да спре да се чуди дали щяха да са заедно, ако не се беше превърнал във вампир и ако целият му живот не се беше променил! Тя тикна кичур коса зад ухото си, усмивката ѝ беше поразителна.

– Изглеждаш добре.

Саймън хвърли поглед към огледалната повърхност на прозореца на заведението. Откакто бяха започнали да се срещат, влиянието на Изабел върху облеклото му ясно си

личеше. Беше го накарала да изхвърли суичърите, да носи кожени якета и да замени маратонките с дизайнерски ботуши. Които, между другото, струваха триста долара чифта. Беше си пушал и дълга коса, която сега падаше над очите му и скриваше челото, но това беше по необходимост, не заради Изабел.

Клеъри се беше подиграла на новия му външен вид, но пък тя намираще всичко в любовния му живот за абсурдно. Не можеше да повярва, че връзката им с Изабел е сериозна. Разбира се, не можеше да повярва и че в същото време има също толкова сериозна връзка и с Мая Робъртс – тяхна приятелка, която случайно беше върколак. А и през ум не можеше да ѝ мине, че Саймън не е казал на нито една от тях за другата.

Саймън не беше много сигурен как се случи всичко. Мая обичаше да му ходи на гости заради ексбокса му (в изоставения полицейски участък, където живееше глутницата, нямаха компютърни игри) и чак на третия или четвъртия път се беше навела и го беше целунала за довиждане преди да си тръгне. На него му беше харесало и се бе обадил на Клеъри да я попита трябва ли да каже на Изабел. „Първо реши какво означава за теб връзката ти с Изабел“, беше казала тя, „После ѝ кажи.“

Това се оказа лош съвет. Беше минал месец, а още не беше сигурен какво означава за него връзката му с Изабел и затова не ѝ беше казал нищо. А колкото повече време минаваше, толкова по-неуместна му се струваше идеята да ѝ каже. За сега успяваше да се справи. Изабел и Мая не бяха близки и рядко се виждаха. За негово съжаление това щеше да се промени. Майката на Клеъри и дългогодишният ѝ приятел Люк щяха да се женят след няколко седмици, и Изабел и Мая бяха поканени на сватбата – перспектива, която за Саймън беше по-ужасяваща от идеята разгневена тълпа ловци на вампири да го гони по улиците на Ню Йорк.

– Така – каза Изабел и го изтръгна от мислите му. – Защо тук, а не в „При Таки“? Там сервират кръв.

Саймън потръпна от силата на гласа ѝ. Изабел изобщо не се криеше. За щастие явно никой не ги подслушваше; нито

дори сервитьорката, която се върна, трясна чашата с кафе пред Саймън, погледна Изи и си тръгна, без дори да вземе поръчката ѝ.

– Тук ми харесва – отвърна Саймън. – С Клеъри обичахме да идваме, докато тя ходеше на уроци при Тиш. Правят страхотен борш и пирожки. Много вкусни пирожки със сирене. А и е отворено през цялата нощ.

Изабел обаче не го слушаше. Тя се беше втренчила зад рамото му.

– Какво е *това*?

Саймън проследи погледа ѝ.

– Това е граф Пирожкула.

– *Граф Пирожкула*?

Саймън сви рамене.

– Украса за Хелоуин. Граф Пирожкула е за децата. Нещо като граф Шокула или графа от „Улица Сезам“ – той се усмихна на празния ѝ поглед. – Сещаш се. Той учи децата да броят.

Изабел клатеше глава.

– Има телевизионно предаване, в което *вампир* учи децата да броят?

– Щеше да разбереш, ако го беше гледала – промърмори Саймън.

– Митологията би могла да обясни това – каза Изабел, превключвайки в режим а ла ловец на сенки. – Според някои легенди вампирите са маниаци на тема броене. Ако например разпилееш ориз пред тях, те ще спрат каквото и да правят, за да преброят и последното зрънце. Това не е истина, разбира се, не повече, отколкото онова с чесьна. А и не е работа на вампирите да учат децата. Вампирите са страховити.

– Благодаря – каза Саймън. – Това е шега, Изабел. Той е граф. Графът обича реда, значи и броенето. Разбираш ли? „Днес какво яде графът, деца? *Една* шоколадова бисквитка, *две* шоколадови бисквитки, *три* шоколадови бисквитки...“

Нахлу студен въздух, когато вратата се отвори и влезе нов клиент. Изабел потръпна и протегна ръка към черния си копринен шал.

– Не е реалистично.

– Ти какво предлагаш? „Днес какво яде графът, деца? *Един* безпомощен селянин, *двама* безпомощни селяни, *трима* безпомощни селяни...“

– Ш-ш-шт – Изабел беше завързала шала около врата си и се наведе напред, като постави ръка върху китката на Саймън. Големите ѝ черни очи изведнъж оживяха – както когато преследваше демони или когато смяташе да преследва демони. – Погледни.

Саймън проследи погледа ѝ. Двама мъже стояха пред витрината със сладкиши: кейкове с дебела глазура, чинии с кифлички и бутерки със сладко. Нито един от двамата обаче не изглеждаше да се интересува от храната. И двамата бяха ниски и толкова болезнено мършави, че скулите на безцветните им лица стърчаха. И двамата имаха ередели сиви коси и светлосиви очи, бяха облечени с тъмносиви палта с колан, които стигаха до пода.

– Така – каза Изабел. – Какво мислиш, че са?

Саймън им хвърли бърз поглед. И двамата се втренчиха в него, очите им бяха без мигли и приличаха на дупки.

– Приличат ми на зли градински гноми.

– Това са хора ратаи – изсъска Изабел. – Служат на някой вампир.

– „Служат“ в смисъл...?

Тя изсумтя нетърпеливо.

– В името на Ангела, не знаеш нищо за твоя вид, нали? Изобщо дори знаеш ли как се става вампир?

– Ами, ако една майка вампир и един татко вампир много се обичат...

Изабел направи гримаса.

– Добре. Знаеш, че *не е нужно* един вампир да прави секс, за да има деца, но на бас, че не знаеш как точно става.

– Знам – каза Саймън. – Вампир съм, защото пих от кръвта на Рафаел преди да умра. Пиене на кръв плюс смърт равно на вампир.

– Не съвсем – каза Изабел. – Вампир си, защото пи от кръвта на Рафаел, после те ухапаха други вампири и *после* умря. Трябва да те ухапят в някакъв момент.

– Защо?

– Слюнката на вампирите има някои... свойства. Трансформиращи свойства.

– Ясно – каза Саймън.

– Не ми говори така. Ти си този с вълшебната слюнка. Вампирите си отглеждат хора и се хранят от тях, когато няма друга кръв. Нещо като ходещи закусвални. – Изиди говореше с отвращение. – Човек би помислил, че ратаите са слаби заради постоянната загуба на кръв, но слюнката на вампира има лековити свойства. Увеличава броя на червените кръвни телца, прави ги по-силни и здрави, и те живеят по-дълго. Затова не е против Закона един вампир да се храни с хора. Той всъщност не ги наранява. Разбира се, от време на време някой вампир решава, че иска не само да похапне, а че иска ратай. И тогава започва да храни ухапаните от него хора с малки количества вампирска кръв, за да бъдат те по-хрисими и свързани с господаря си. Ратаите боготворят господарите си и обожават да им служат. Искат да са около него. Както когато ти отиде в „Дюмон“. Беше привлечен от вампира, чиято кръв беше поел.

– Рафаел – каза Саймън мрачно. – Напоследък обаче не кипия от желание да съм с него, казвам ти.

– Да, това отминава, когато се превърнеш във вампир. Само ратаите боготворят господарите си и не могат да не им се подчинят. Не разбираш ли? Когато се върна в „Дюмон“, кланът на Рафаел изпи кръвта ти, ти умря и после стана вампир. Ако обаче не бяха източили кръвта ти, ако вместо това ти бяха дали още вампирска кръв, в крайна сметка щеше да се превърнеш в ратай.

– Всичко това е много интересно – каза Саймън, – но не обяснява защо са се втренчили в нас.

Изабел погледна към тях.

– Втренчили са се в *теб*. Може би господарят им е умрял и търсят друг вампир, който да ги приеме. Можеш да се сдобиеш с домашни животинки – тя се усмихна.

– Или пък са дошли заради курабийките.

– Ратаите не ядат храна. Живеят от вампирска и животинска кръв. Така са в постоянна летаргия. Не са безсмъртни, но остаряват много бавно.

– Жалко – каза Саймън, оглеждайки ги, – че очевидно външността им се променя.

Изабел се изправи на стола си.

– Дошли са тук сами. Предполагам ще разберам какво искат.

Хората ратаи се движеха сякаш бяха на колела. Те не крачеха, а се плъзгаха напред безшумно. Отне им само секунди да прекосят заведението. Когато стигнаха до масата на Саймън, Изабел вече беше извадила острата малка кама от ботуша си. Сега тя лежеше на масата и блестеше на флуоресцентното осветление в заведението. Беше от тъмно, тежко сребро, с прогорени кръстове от двете страни на дръжката. На повечето оръжия срещу вампири имаше кръстове, защото, помисли си Саймън, сигурно повечето вампири някога са били християни. На кого да му хрумне, че човек би извлякъл повече изгода от непопулярните религии?

– Достатъчно близо сте – каза Изабел, когато двамата ратаи спряха до масата; пръстите ѝ бяха на сантиметри от камата. – Казвайте какъв ви е проблемът, вие, двамата.

– Ловец на сенки – проговори създанието вляво със съскащ шепот. – Не знаехме за теб в така създалото се положение.

Изящната вежда на Изабел се вдигна.

– За какво положение става въпрос?

Вторият ратай посочи с дългия си сив пръст Саймън. Но кътят на пръста беше пожълтял и заострен.

– Имаме работа с Дневния вампир.

– Не, нямате – каза Саймън. – Нямам представа кои сте. За пръв път ви виждам.

– Аз съм господин Уокър – каза първото създание. – До мен е господин Арчър. Ние служим на най-силния вампир в Ню Йорк Сити. Главата на великия Манхатънски клан.

– Рафаел Сантяго – каза Изабел. – В случай, че не знаете, Саймън не принадлежи към никой клан. Той е свободен агент. Господин Уокър пусна тънка усмивка.

– Господарят ми се надява това положение да се промени.

Саймън срещна погледа на Изабел от другата страна на масата. Тя сви рамене.

– Рафаел не ти ли каза да стоиш *далеч* от клана му?

– Може да е променил мнението си – предположи Саймън. – Знаеш какъв е. Емоционален. Непостоянен.

– Не, не знам. Не съм го виждала от онзи път, когато заплах да го убия със свещника. Той го прие много добре. Дори не трепна.

– Фантастично – каза Саймън. Дватамата ратаи го зяпаха. Очите им бяха много светлосиви, като цвета на мръсен сняг. – Ако Рафаел ме иска в клана си, то е защото му трябва за нещо. Можете да ми кажете за какво става въпрос.

– Не сме посветени в плановете на господаря – каза господин Арчър високомерно.

– Тогава няма да стане – каза Саймън. – Няма да дойда.

– Ако откажете да дойдете с нас, сме упълномощени да използваме сила, за да ви заведем – каза господин Уокър.

Камата сякаш сама скочи в ръката на Изабел – тя избобщо не помръдна, а вече я държеше. Завъртя я леко.

– На ваше място не бих посмяла.

Господин Арчър оголи зъби срещу нея.

– Откога децата на Ангела са телохранители на презрените долноземци? Мислех, че сте над тези неща, Изабел Лайтууд.

– Аз не съм му бодигард – каза Изабел. – Аз съм му *гадже*. Коего ми дава правото да ви скривам задниците, ако го закачите. Това е всичко.

Гадже? Саймън беше толкова шашнат, че я погледна слисано. Тя обаче гледаше двамата ратаи, тъмните ѝ очи святкаха. От една страна не мислеше, че Изабел възприема себе си като негово „гадже“. От друга страна това беше показателно, колко странен беше станал животът му – че именно тази вечер изказването на Изабел го порази най-много, а не фактът, че го викат на среща с най-силния вампир в Ню Йорк.

– Господарят ми – каза господин Уокър с тон, който вероятно смяташе за успокоителен, – иска да отпрати предложението на Дневния вампир...

– Той се казва Саймън. Саймън Люис.

– Към господин Люис. За господин Люис ще е най-добре да ни придружи доброволно и да изслуша господаря ни. Кълна се в честта на господаря ми, че няма да бъдете нара-

нен, Дневен вампир, и че, ако решите, можете да отхвърлите предложението на господаря ми. Изборът е ваш.

„Господарят ми, господарят ми...“ Господин Уокър изговаряше думата с нещо средно между обожание и благоговение. Саймън потръпна вътрешно. Беше ужасно да си обвързан до такава степен с някого и да нямаш собствена воля.

Изабел клатеше глава; като каза само с устни „не“ на Саймън. Може би беше права, помисли си той. Изабел беше отличен ловец на сенки. Тя преследваше демони и нарушаващи Закона долноземци (полудели вампири, магьосници, практикуващи черна магия, върколаци, побеснели и изяли някого) от дванайсетгодишна и може би беше най-добрият ловец на сенки на нейната възраст, с изключение на брат ѝ Джейс. И с изключение на Себастиан, помисли си Саймън, който беше по-добър и от двамата. Но пък той беше мъртъв.

– Добре – рече Саймън. – Ще дойда.

Изабел завъртя очи.

– Саймън – запротестира тя.

И двамата ратаи потриха ръце като злодеи от комикс. Страховит беше не самият жест, а че го направиха в един и същи момент и по един и същи начин – сякаш бяха марионетки и някой беше дръпнал конците им в синхрон.

– Отлично – каза господин Арчър.

Изабел удари камата в масата с трясък и се наведе напред, блестящата ѝ черна коса помете покривката на масата.

– Саймън – рече тя с настойчив шепот, – не ставай глупав. Няма причина да тръгнеш с тях. А Рафаел е идиот.

– Рафаел е водач на вампирите – отвърна Саймън. – Неговата кръв ме направи вампир. Той е моят... както там се казва.

– Отец, създател, творец. Има милиони думи за това, което той направи – каза Изабел разсеяно. – Неговата кръв може и да те е направила вампир, но не тя те направи дневен вампир – очите ѝ срещнаха неговите през масата. „Джейс те направи дневен вампир“. Тя обаче никога не би го изрекла на глас; само няколко души знаеха истината, цялата история за Джейс и защо Саймън беше такъв. – Не е нужно да правиш каквото той ти нареди.

– Разбира се – каза Саймън и понижи глас. – Но, ако откажа, мислиш ли, че Рафаел ще го преглътне? Няма. Ще продължи да ме преследва. – Погледна крадешком към ратаите. – Те ще ме тормозят навсякъде. Навън, в училище, у Клеъри...

– И какво? Клеъри няма да го понесе? – Изабел вдигна ръце. – Добре. Нека поне дойда с теб.

– Категорично не – отсече господин Арчър. – Това не засяга ловците на сенки. Това е работа на Децата на нощта.

– Аз няма...

– Законът ни дава право да пазим делата си в тайна – проговори господин Уокър сковано. – И да ги обсъждаме само помежду си.

Саймън ги погледна.

– Дайте ни един момент, моля. Искам да говоря с Изабел.

За кратко настъпи тишина. Около тях животът в заведението продължаваше. Ресторантът започваше да се пълни, както всяка вечер. Проекцията в киното на долната улица беше свършила и сервитюрките се суетяха наоколо, носеха вдигащи пара чинии на клиентите, двойките на съседните маси се смееха и бърбеха, готвачите зад бара си крещяха поръчки един на друг. Никой не поглеждаше към тях и не осъзнаваше, че става нещо странно. Саймън вече беше свикнал с магическия прах, но понякога, когато беше с Изабел, не можеше да се отърси от чувството, че е затворен зад невидима стъклена стена, откъснат от човечеството и от кръговрата на живота.

– Много добре – каза господин Уокър и отстъпи. – Господарят ми обаче не обича да чака.

Те се отдръпнаха към вратата (очевидно студеният въздух, който нахлуваше, когато някой влизаше или излизаше, не им пречеше) и застанаха като статуи. Саймън се обърна към Изабел.

– Всичко ще бъде наред. Няма да ме наранят. *Не могат* да ме наранят. Рафаел знае всичко за... – той махна неловко към челото си – ...това.

Изабел протегна ръка през масата и отметна косата от челото му, докосването ѝ беше по-скоро проучвателно, отколкото проява на нежност. Тя се намръщи. Саймън беше гледал

белега достатъчно пъти в огледалото и знаеше как изглежда. Сякаш някой беше взел тънка четка и беше нарисувал няколко линии на челото му, над и между веждите. Понякога знакът променяше формата си, подобно на картините, образувани от облаците в небето, но беше ясен и черен, и някак заплашителен. Като предупредителна табела на чужд език. Което, предполагаше Саймън, си беше точно така.

– Наистина ли... действа? – попита тя шепнешком.

– Според Рафаел, да – отвърна Саймън. – Нямам причина да мисля противното. – Хвана китката ѝ и я дръпна от лицето си. – Няма да пострадам, Изабел.

Тя въздъхна.

– От всичко, което досега съм научила, бих казала, че идеята не е добра.

Саймън стисна ръката ѝ.

– Стига. Любопитно ти е какво иска Рафаел, нали?

Изабел потупа ръката му и се облегна назад.

– Разкажи ми всичко, когато се върнеш. Обади се *първо* на мен.

– Добре – Саймън се изправи и закопча якето си. – Направи ми една услуга. По-скоро две.

Тя го погледна предпазливо и развеселено.

– Казвай.

– Клеъри каза, че довечера ще тренира в Института. Ако се засечете, не ѝ споменавай къде съм. Ще се разтревожи без причина.

Изабел завъртя очи.

– Добре. А втората?

Саймън се наведе и я целуна по бузата.

– Опитай борша преди да си тръгнеш. Фантастичен е.

Господин Уокър и господин Арчър не бяха най-приятната компания. Те поведоха Саймън мълчешком през улиците на Долен Йист Сайд като се плъзгаха странно и поддържаха разстояние от няколко крачки пред него. Ставаше късно, но тротоарите на града бяха пълни с хора – връщаха се от втора смяна, бързаха към къщи след вечеря, навели глави и вдигнали яки срещу пронизващия студен вятър. По бордюра на улица „Сейнт Маркс Плейс“ имаше наредени сергии, на ко-

ито се продаваше всичко: от евтини чорапи до рисувани с молив скици на Ню Йорк и пръчици с аромат на сандалово дърво. Листата хрущяха под обувките по паважа като изсъхнали кости. Въздухът миришеше на изгорели газове и сандалово дърво, усещаше се и мирисът на човешки същества – на кожа и кръв.

Стомахът на Саймън се сви. Опитваше се да държи достатъчно бутилки животинска кръв в стаята си (имаше малък хладилник в задната част на гардероба, за който майка му не знаеше), за да не огладнява никога. Кръвта беше отвратителна. Мислеше, че ще свикне с нея, че дори ще започне да копнее за нея, но, макар и кръвта да засищаше спазмите от глад, не можеше да ѝ се наслади, както някога се наслаждаваше на шоколада или на вегетарианските буритос, или на кафето със сметана. Оставаше си кръв.

Да си гладен обаче беше по-лошо. Когато беше гладен долавяше миризмата на неща, които не искаше да помирихва – солта по кожата, презрелия сладък мирис на кръв, процеждаща се през порите на непознати. Караше го да се чувства гладен и объркан. И извратен. Той се прегърби, пъхна юмруци в джобовете на якето си и се опита да диша през устата.

Свиха по Трето Авеню и спряха пред ресторант, на чиято табела пишеше: „РЕСТОРАНТ ОБИТЕЛ. Градината е отворена целогодишно.“ Саймън премигна срещу нея.

– Какво правим тук?

– Това е мястото на срещата, което господарят ни избра – гласът на господин Уокър беше безизразен.

– Хм. – Саймън беше объркан. – Мислех, че стилът на Рафаел е по... знаете. Че свиква срещи на покрива на неосветена катедрала или в някоя пълна с кости крипта. Никога не съм предполагал, че си пада по модерни ресторанти.

И двамата ратаи впиха погледи в него.

– Проблем ли има, Дневен вампире? – попита господин Арчър накрая.

Саймън имаше чувството, че му се карат.

– Не. Няма проблем.

Отвътре ресторантът беше тъмен, край стената обикаля-

ше бар с мраморен плот. Нито сервитьор, нито някой друг ги приближи, докато си проправяха път през залата към една врата в дъното, през която излязоха в градината.

Много ресторанти в Ню Йорк разполагаха с открити градини, но малко от тях бяха отворени по това време на годината. Градината се намираще между няколко сгради. По стените имаше приличащи на фотографии рисунки на италиански градини, пълни с цветя. Дърветата, листата на които бяха станали златни и тъмноревени, бяха украсени с бели лампички, а пръснатите сред масите отоплителни лампи хвърляха червеникави отблясъци. Малък фонтан ромонеше в центъра на градината.

Само една маса беше заета, при това не от Рафаел. Слаба жена с шапка с широка периферия седеше на маса близо до стената. Докато Саймън гледеше объркано, тя вдигна ръка и му махна. Той се обърна и погледна зад гърба си; там, разбира се, нямаше никого. Уокър и Арчър отново се раздвижиха. Изумен, Саймън ги последва през градината и спря на няколко крачки от мястото, където седеше жената.

Уокър се поклони ниско.

– Господарю – каза той.

Жената се усмихна.

– Уокър. И Арчър. Много добре. Благодаря, че ми доведоха Саймън.

– Чакайте малко – Саймън местеше поглед между жената и двамата ратаи. – Вие не сте Рафаел.

– О, не. – Жената махна шапката си. Огромно количество сребърно-руса коса, блестяща на коледните светлини, се разпиля по раменете ѝ. Лицето ѝ беше гладко, бяло и овално, много красиво, с огромни бледозелени очи. Носеше дълги черни ръкавици, черна копринена блуза, тясна пола и черен шал, завързан около врата ѝ. Беше невъзможно да отгатнеш възрастта ѝ, по-скоро възрастта, на която е била превърната във вампир. – Аз съм Камила Белкор. Очарована съм.

Тя протегна облечената с черна ръкавица ръка.

– Казаха ми, че ще се срещна с Рафаел Сантяго – отвърна Саймън, но не пое ръката. – За него ли работите?

Смехът на Камила Белкор беше като ромон.

– Определено не! Макар че едно време той работеше за мен. И Саймън си спомни. „Мислех, че водачът на вампирите е друг“, беше казал на Рафаел в Идрис, сякаш преди векове.

„Камила още не се е върнала“, бе отговорил Рафаел. „Аз я замествам.“

– Вие сте водачът на вампирите – каза Саймън. – На Манхатънския клан. – Той се обърна към ратаите. – Измамихте ме. Казахте ми, че ще се срещна с Рафаел.

– Казах, че ще се срещнете с господаря ни – отвърна господин Уокър. Очите му бяха ококорени и празни, толкова празни, че Саймън се зачуди дали изобщо са имали намерение да го подвеждат или просто са били програмирани като роботи да кажат каквото господаря им нареди, без да могат да променят сценария. – Тя е господарят ни.

– Така е – Камила отправи изумителна усмивка към ратаите си – Моля, оставете ни, Уокър, Арчър. Трябва да говоря със Саймън насаме. – Имаше нещо в начина, по който изговори името му и думата „насаме“, беше като тайна милувка.

Ратаите се поклониха и се оттеглиха. Докато господин Арчър се обръщаше, Саймън забеляза тъмен белег отстрани на гърлото му. Дълбока рана, толкова тъмна, че приличаше на нарисувана, и две по-тъмни петънца вътре в нея. Тъмните петънца бяха точки, около които имаше изсъхнала, разкъсана плът. През Саймън премина тиха тръпка.

– Моля – каза Камила и потупа стола до нея. – Седни. Искаш ли вино?

Саймън седна неудобно на ръба на твърдия метален стол.

– Аз всъщност не пия.

– Разбира се – каза тя съчувствено. – Ти си съвсем нов, нали? Не се притеснявай. С времето ще се научиш да приемаш вино и други напитки. Някои от най-старите от нашия вид могат да консумират и човешка храна почти без странични ефекти.

„Почти“ без странични ефекти? На Саймън не му хареса как звучи това.

– Дълга ли ще бъде срещата ни? – попита, втрещвайки се многозначително в мобилния си телефон, който показваше, че минава десет и половина. – Трябва да се прибирам.

Камила отпи от виното си.

– Наистина? И защо така?

„*Защото майка ми ме чака*“. Добре, нямаше причина тази жена да знае това.

– Прекъснахте срещата ми – отвърна той. – Питам се какво може да е толкова важно.

– Още живееш с майка си, нали? – каза тя и остава чашата си. – Доста странно, не мислиш ли? Силен вампир като теб да не иска да напусне дома си и да се присъедини към някой клан.

– Значи прекъснахте срещата ми, за да ми се подигравате, че живея с родителите си? Не можеше ли да го направите някоя вечер, когато нямам среща? Повечето дни съм свободен, в случай, че се чудите.

– Не ти се подигравам, Саймън – тя прокара език по долната си устна, сякаш за да вкуси виното, от което току-що беше отпила. – Искам да знам защо не си се присъединил към клана на Рафаел.

„*Тоест към твоя клан, нали?*“

– Бях останал с убеждението, че той не ме иска в клана. В общи линии каза, че ще ме остави на мира, ако и аз го оставя на мира. Така и направих.

Наистина ли? – зелените ѝ очи заблестяха.

– Никога не съм искал да бъда вампир – рече Саймън, питайки се защо обяснява тези неща на някаква непозната жена. – Исках нормален живот. Разбрах, че е възможно да излизам през деня и реших, че мога да имам нормален живот. Или поне горе-долу. Мога да ходя на училище, да виждам майка си, сестра си...

– Стига да не се храниш пред тях – каза Камила. – Стига да криеш нуждата си от кръв. Никога не си се хранил с човешка кръв, нали? Само с източена. Стара. Животинска. – Тя сбърчи нос.

Саймън се сети за Джеймс, но веднага отпъди тази мисъл.

– Не, не съм.

– Ще го направиш. И после никога няма да го забравиш. – Тя се наведе напред и бледата ѝ коса погали ръката му. – Не можеш вечно да криеш истинската си същност.

– Нима тийнейджърите не лъжат родителите си? – каза Саймън. – А и не разбирам защо ви пука. Всъщност още не знам защо съм тук.

Камила се наведе още по-напред. При движението яката на черната копринена блуза се разтвори. Ако Саймън беше човек, щеше да се изчерви.

– Ще ми позволиш ли да го видя?

Саймън буквално усети как очите му изскочиха.

– Да видите *какво?*

Тя се усмихна.

– Знакът, глупчо. Знакът на Скитника.

Саймън отвори уста, после я затвори. „*Откъде знае?*“ Съвсем малко хора знаеха за знака, който Клеъри му беше поставила в Идрис. Рафаел беше казал, че е ужасно важно да се пази в тайна и Саймън така и беше направил.

Очите на Камила обаче бяха много зелени и спокойни, и поради някаква причина му се прииска да ѝ угоди. Имаше нещо в начина, по който го гледаше, нещо в интонацията на гласа ѝ. Той вдигна ръка, отметна косата си и оголи челото си, за да ѝ го покаже.

Очите ѝ се разшириха, устните ѝ се разделиха. Тя леко допря пръсти до гърлото си, сякаш да провери несъществуващия си пулс.

– О, ти си голям късметлия, Саймън. Голям късметлия.

– Това е проклятие. Не благословия. Знаете това, нали?

Очите ѝ заблестяха.

– „И Каин каза на Бог: „Наказанието ми е по-голямо, отколкото мога да понеса.“ Твоето по-голямо ли е, отколкото можеш да понесеш, Саймън?

Саймън се облегна назад и пусна косата си да падне.

– Мога да го понеса.

– Но не искаш – тя прокара облечения си в ръкавица пръст по ръба на чашата за вино, очите ѝ останаха впити в него. – А ако мога да ти помогна да превърнеш „проклятието“ в предимство?

Май най-накрая ще ми кажеш защо ме доведе тук, което е някакво начало.

На глас Саймън каза:

– Слушам ви.

– Името ми ти беше познато – рече Камила. – Рафаел ти е говорил за мен, нали? – имаше много лек акцент, но Саймън не можеше да определи какъв.

– Беше ми казал, че вие сте водач на клана и че той само ви замества, докато ви няма. Че играе ролята на вицепрезидент или нещо такова.

– А – тя леко захапа долната си устна, – това, всъщност, не е съвсем вярно. Бих искала да ти кажа истината, Саймън. И бих искала да ти отправя едно предложение. Но първо искам ти да ми обещаеш нещо.

– Какво по-точно?

– Че каквото и да си кажем тази нощ тук, то ще си остане тайна. Никой не трябва да разбере. Нито червенкосата ти малка приятелка Клеъри, нито гаджетата ти. Нито някой от семейство Лайтууд. Никой.

Саймън се облегна назад.

– А ако не обещаеш?

– Тогава можеш да си вървиш, ако искаш. Никога обаче няма да разбереш какво съм щяла да ти кажа. А това ще бъде загуба, за която ще съжаляваш.

– Искам да знам – каза Саймън, – но не съм сигурен, че го искам чак толкова силно.

Очите ѝ проблеснаха, сякаш това я изненада и леко я развесели, и може би, помисли си Саймън, дори изпита уважение към него.

– Това, което ще ти кажа, не ги засяга. То няма да застраши тях или тяхното благосъстояние. Потайността е заради моята собствена безопасност.

Саймън я изглежда подозрително. Сериозно ли говореше? Вампирите не бяха като феите, които не можеха да лъжат. Трябваше обаче да признае, че беше любопитен.

– Добре. Ще запазя тайната ви, освен ако не реша, че казаното от вас би изложило приятелите ми на опасност. Тогава сделка няма да има.

Усмивката ѝ стана ледена; явно не ѝ допаднаше, че не ѝ вярва.

– Много добре. Явно нямам голям избор, тъй като силно

се нуждая от помощта ти. – Тя се наведе напред, тънката ѝ ръка си играеше със столчето на чашата за вино. – До скоро спокойно ръководех манхатънския клан. Имахме красиво убежище в една стара сграда от преди войната в Горен Ийст Сайд, не като онази миша дупка, в която Сантяго е натъпкал хората ми сега. Сантяго, Рафаел, както ти го наричаш, беше втори след мен. Най-верният ми поданик... Или поне така си мислех. Една нощ разбрах, че убива хора, примамва ги в стария хотел в испанския Харлем и пие кръвта им за забавление. Оставяше костите им в контейнера за боклук отвън. Поемаше глупав риск, нарушаваше Споразумението. – Тя отпи от виното. – Отидох да разговарям с него и разбрах, че е казал на клана, че аз съм убиецът. Че аз нарушавам Закона. Беше постановка. Искаше да ме убие и да завземе властта. Избягах само с Уокър и Арчър, които ме пазят.

– Значи през цялото време ни е заблуждавал, че ви замества до завръщането ви?

Тя направи гримаса.

– Сантяго е изпечен лъжец. Иска да се върна, наистина, но само за да ме убие и официално да стане водач.

Саймън не беше сигурен какво се очаква да каже. Не беше свикнал възрастни жени да го гледат с изпълнени със сълзи очи или да споделят лични истории.

– Съжалявам – каза той накрая.

Тя сви красноречиво рамене и той се зачуди дали акцентът ѝ не беше френски.

– Това вече е минало – каза тя. – Крих се в Лондон дълго време, търсех съюзници, чаках сгоден случай. После чух за теб. – Тя протегна ръка. – Не мога да ти кажа откъде, заклех се да мълча. В мига, в който чух за теб обаче, осъзнах, че съм чакала именно теб.

– Мен?

Тя се наведе напред и докосна ръката му.

– Рафаел се страхува от теб, Саймън, както е и редно. Ти си един от неговите вампири, но не можеш да бъдеш наранен или убит. Той не може да вдигне и пръст срещу теб, без да си навлече гнева на Бог.

Настъпи тишина. Саймън чуваше лекото електрическо

жужене на коледните лампички над него, плискането на водата в каменния фонтан в центъра на градината, шума от бученето и бръмченето на града. Когато проговори, гласът му беше тих:

– Вие можете да я кажете.

– Какво?

– Думата. Гневът на... – думата го задави и изгори устата му, какво винаги досега.

– Да. Бог. – Тя дръпна ръката си, но погледът ѝ беше топъл. – Нашият вид има много тайни. Аз мога да ти ги разкрия, да ти ги покажа. Ще се убедиш, че не си прокълнат.

– Госпожо...

– Камила. Наричай ме Камила.

– Все още не разбирам какво искате от мен.

– Наистина ли? – тя поклати глава и разкошната ѝ коса се развя около лицето ѝ. – Искам да се присъединиш към мен, Саймън. Срещу Сантяго. Ще отидем заедно в отвратителния му хотел и когато последователите му видят, че си на моя страна, ще го напуснат и ще дойдат при мен. Вярвам, че още са ми верни, но се страхуват от него. Ако ни видят заедно, страхът им ще изчезне и ще минат на наша страна. Човек не може да се бори с божественото.

– Не знам – каза Саймън. – В Библията Якоб се е борил с ангел и е победил.

Камила го погледна, веждите ѝ бяха повдигнати.

Саймън сви рамене.

– Еврейско училище.

– „И Якоб нарече мястото Пениел, защото беше виждал лицето на Бог.“ Ти не си единственият, който познава Светото писание. – Сериозното ѝ изражение изчезна и тя се усмихна. – Може и да не го съзнаваш, Дневен вампире, но докато носиш Знака, ти си ръката на отмъщението на Рая. Никой не може да ти се противопостави. Не и вампир.

– Страхувате ли се от мен? – попита Саймън.

Почти веднага съжали, че я е попитал. Зелените ѝ очи потъмняха като буреносни облаци.

– Аз да се страхувам от теб? – после обаче се овладя, лицето ѝ се успокои, изражението ѝ омекна. – Не, разбира се. Ти

си интелигентен мъж. Убедена съм, че ще осъзнаеш предимствата на предложението ми и ще се присъединиш към мен.

– И какво по-точно е предложението ви? Искам да кажа – ясно, ще се опълчим на Рафаел, а после? Аз не го мразя и не искам да се отърва от него просто заради самата идея. Той не ме закача. Това ми е достатъчно.

Тя кръстоса ръце пред гърдите си. Носеше сребърен пръстен със син камък на средния пръст на лявата ръка, над плата на ръкавицата.

– Наистина ли това искаш, Саймън? Мислиш, че Рафаел ти прави услуга като „не те закача“, както сам се изрази? Всъщност те е осъдил на изгнание. Засега вярваш, че нямаш нужда от някой от твоя вид. Доволен си от приятелите, които имаш – хората и ловците на сенки. Криеш бутилки с кръв в стаята си и лъжеш майка си какво си всъщност.

– Вие как...

Тя продължи, без да му обърне внимание.

– Но какво ще стане след десет години, когато ще трябва да си вече на 26? А след 20? След 30? Дали някой ще забележи, че той старее и се променя, а ти не?

Саймън не каза нищо. Не искаше да признае, че не се беше замислял толкова напред. Че *не искаше* да се замисля толкова напред.

– Рафаел ти е казал, че другите вампири ще ти навредят, но това не е задължително. Вечността е дълго време, ако си сам, без други от твоя вид. Без някой, който да те разбира. Ти се сприятели с ловците на сенки, но никога няма да станеш част от тях. Винаги ще си някъде встрани. А ние можем да сме заедно. – Когато тя се наведе напред, бялата светлина се отрази в пръстена ѝ и опари очите на Саймън. – Имаме хилядолетни знания, които можем да споделим с теб, Саймън. Ще се научиш как да криеш тайната си, как да ядеш и да пиеш, как да изговаряш името Божие. Рафаел е проявил жестокост като е скрил тази информация от теб, дори те е подвел, че такива неща не съществуват. Но те съществуват. И аз мога да ти помогна.

– Ако преди това аз ви помогна – каза Саймън.

Тя се усмихна, зъбите ѝ бяха бели и остри.

– Ще си помогнем един на друг.

Саймън се облегна назад. Железният стол беше твърд и неудобен и изведнъж той почувства умора. Погледна ръцете си; виждаше, че преплетените над кокалчетата му вени са потъмнели. Имаше нужда от кръв. Имаше нужда да поговори с Клеъри. Имаше нужда от време да помисли.

– Шокирах те – каза тя. – Знам. Дойде ти много. Бих искала да ти дам колкото време ти е нужно, за да обмислиш предложението ми. Но ние нямаме време, Саймън. Докато съм в града, съм в постоянна опасност от Рафаел и кохортата му.

– Кохортата му? – въпреки всичко Саймън се усмихна леко.

Камила изглеждаше объркана.

– Моля?

– Ами просто... „Кохорта“ звучи като „злодеи“ или „пионки“. – Тя се втренчи в него неразбиращо. Саймън въздъхна. – Съжалявам. Може би не сте гледали толкова хорър филми, колкото мен.

Камила се намръщи леко, фина линия се появи между веждите ѝ.

– Казаха ми, че си малко странен. Може би защото не познавам много вампири от твоето поколение. Но усещам, че ще ми се отрази добре да бъда с някой толкова... млад.

– Нова кръв – каза Саймън.

Този път тя се усмихна.

– Реши ли вече? Ще приемеш ли предложението ми? Ще започнем ли да работим заедно?

Саймън погледна към небето. Кабелите с лампичките сякаш закриваха звездите.

– Вижте, оценявам предложението ви. Наистина.

„Гадост“, помисли си. Трябваше да има начин да го каже без да прозвучи сякаш отказва покана за абитуриентския бал. „Наистина съм много поласкан за предложението, но...“ Камила, като Рафаел, говореше сдържано, официално, сякаш се намираше в приказка. Може би трябваше да пробва нещо такова. И той каза:

– Ще ми е необходимо известно време, за да взема решение. Сигурен съм, че ще разберете.

Тя се усмихна много изтънчено, показвайки само връхчетата на зъбите си.

– Пет дни. Това е. После ще изпратя Уокър за отговора ти.

– А ако отговорът ми е „не“? – попита Саймън.

– Ще остана много разочарована, но ще се разделим като приятели. – Тя бутна чашата си за вино настрана. – Довиждане, Саймън.

Саймън се изправи. Столът издаде прекалено силен стържещ метален звук, когато го бутна назад. Имаше чувството, че трябва да каже нещо, но нямаше представа какво. Засега обаче изглежда бяха приключили. Той реши, че предпочита да е шантав модерен вампир с лоши обноски, отколкото да рискува да бъде въввлечен отново в разговор. Тръгна си, без да каже каквото и да е друго. Докато вървеше през ресторанта, мина покрай Уокър и Арчър, които стояха до големия дървен бар, прегърбени под дългите си сиви палта. Усети силата на погледите им и им махна с пръсти (нещо между приятелски поздрав и жест, с който сякаш отпращаш някого). Арчър оголи зъби (равни човешки зъби) и се отправи към градината. Уокър също. Саймън видя как се настаниха на столовете срещу Камила. Тя не вдигна поглед, когато те седнаха, но белите светлини в градината внезапно изгаснаха (не една по една, а всички едновременно) и Саймън остана да гледа объркано квадрата тъмнина – сякаш някой беше угасил звездите. Когато сервитьорите забелязаха и отидоха да отстранят проблема, и градината отново беше обляна в бледа светлина, Камила и хората ратаи бяха изчезнали.

Саймън отключи входната врата на дома си (една от дългата редица идентични тухлени къщи на улица в Бруклин) и леко я бутна, като се заслушваше внимателно.

Беше казал на майка си, че отива да репетира с Ерик и другите от групата за концерта в събота. Едно време тя просто щеше да му повярва и толкова. Илейн Люис беше спокоен родител и не налагаше вечерен час нито на Саймън, нито на сестра му; не настояваше и да се прибират рано в

делничните дни. Саймън беше свикнал да стои до колкото късно си иска с Клеъри, после си отключваше и се свличаше на леглото в два през нощта, и това му поведение не предизвикваше кой знае какви коментари от страна на майка му.

Сега обаче всичко се беше променило. Беше стоял в Идрис (родният дом на ловците на сенки) почти две седмици. Беше изчезнал, без да има възможност да се извини или да даде обяснение. Магьосникът Магнус Бейн беше дошъл и направил заклинание за забора на майката на Саймън, като изтри спомените ѝ, че изобщо го е нямало. Или поне тя не трябваше да помни *съзнателно*. Поведението ѝ обаче се беше променило. Беше станала мнителна, навърташе се около него, наблюдаваше го, настояваше да се прибира в определено време. Последния път, когато се прибра след среща с Мая, беше намерил Илейн в коридора, седнала на един стол срещу вратата, с кръстосани ръце и ядосано изражение на лицето.

Онази нощ беше дочул дишането ѝ, преди да я види. Сега долавяше само тихия звук на телевизора от дневната. Сигурно го чакаше и гледаше филмов марафон на някой от медицинските сериали, които толкова обичаше. Саймън затвори врата зад себе си, облегна се на нея и се опита да събере сили да излъже.

Достатъчно трудно беше, че не можеше да яде пред семейството си. За щастие майка му отиваше рано на работа и се връщаше късно, а Ребека учеше в колеж в Ню Джърси и се прибираще само от време на време, за да изпере дрехите си, и не се застояваше достатъчно дълго, за да забележи нещо странно. Обикновено майка му тръгваше на работа преди той да е станал и му оставяше приготвените с любов закуски и обяд на плота в кухнята. Той изхвърляше храната в някоя кофа на път за училище. На вечеря беше по-трудно. Когато майка му си беше вкъщи, той ровеше храната в чинията си и се правеше, че не е гладен или взимаше храната в стаята си, уж за да яде, докато учи. Един-два пъти беше хапнал, за да ѝ достави удоволствие и после с часове стоеше в банята, потеше се и повръщаше, докато не изкараше всичко от тялото си.

Мразеше да я лъже. Винаги малко беше съжелявал Клеъри за обтегнатите ѝ отношения с Джослин – най-загриженият родител, който някога беше познавал. Сега обаче нещата се обърнаха. След смъртта на Валънтайн, Джослин беше отпуснала юздите на Клеъри и на практика вече се държеше като нормален родител. Същевременно, когато и да се прибереше вкъщи, Саймън усещаше погледа на майка си да тежи върху него като обвинение. Беше ужасно.

Той изпъна рамене, пусна чантата си до вратата и тръгна към дневната да се изправи срещу съдбата си. По телевизията даваха новини. Майкъл Гарза, местният водещ, разказваше интересна житейска история – едно бебе било намерено изоставено в алея зад болница в центъра на града. Саймън се изненада – майка му мразеше новините. Смяташе, че са депресиращи. Погледна към дивана и изненадата му се стопи. Майка му спеше, очилата ѝ бяха на масата до нея, а на пода имаше полупразна чаша. Саймън можеше да помирише съдържанието ѝ от мястото си – уиски. Почувства угризение. Тя почти никога не пиеше.

Отиде в спалнята на майка си и се върна с плетено одеяло. Тя още спеше, дишането ѝ беше равно и спокойно. Илейн Люис бе дребна жена, с ореол от черна къдрава коса и сребърни кичури, които отказваше да боядиса. През деня работеше за благотворителна природозащитна организация и повечето от дрехите ѝ бяха с картинки на животни. В момента беше облечена с рокля с ярки щампи на делфини и морски вълни, и носеше брошка от истинска препарирана риба. Лакираното око на рибата сякаш обвинително се втренчи в Саймън, когато се наведе да завие раменете на майка си.

Тя помръдна леко и обърна глава встрани от него.

– Саймън – прошепна. – Саймън, къде си?

Поразен, Саймън пусна одеялото и се изправи. Може би трябваше да я събуди, да ѝ каже, че е добре. Но пък тогава щеше да му задава въпроси, на които той не искаше да отговаря; не можеше да понесе нараненото ѝ изражение. Обърна се и отиде в стаята си.

Хвърли се върху завивките и протегна ръка към телефона върху нощното шкафче. По инерция посегна да набере

номера на Клеъри, без изобщо да се замисли. Спря да набира и се заслуша в сигнала „свободно“. Не можеше да ѝ каже за Камила, беше обещал да запази предложението на вампира в тайна. Въпреки че не се чувстваше задължен на Камила, ако беше научил нещо през последните няколко месеца, то беше, че не е добра идея да се нарушават обещания, дадени на свръхестествени създания. Все пак искаше да чуе гласа на Клеъри, както винаги когато беше имал тежък ден. Е, можеше поне да ѝ се жалва за любовния си живот – това очевидно я забавляваше. Претърколи се, издърпа една възглавница над главата си и набра номера на Клеъри.

2

СТРАХ ОТ ПАДАНЕ

- **П**рекарахте ли си добре с Изабел? – Клеъри, с притиснат до ухото телефон, внимателно пристъпи от една дълга греда на друга. Гредите бяха поставени на шест метра височина в тренировъчната зала на Института. Вървенето по гредите трябваше да я научи да пази равновесие. Клеъри ги мразеше. Страхуваше се от височини и от цялата тази работа ѝ се гадеше. Все пак обаче се предполагаше, че ластичното въже около кръста ѝ нямаше да ѝ позволи да се удари, ако паднеше. – Каза ли ѝ вече за Мая?

Саймън издаде тих неопределен звук, но Клеъри разбра, че това означава „не“. Чуваше се музика и си представи как той лежи на леглото и стереото тихо свири, докато говори с нея. Звучеше уморен, смъртно уморен – личеше си по шеговития му тон, който беше в разрез с настроението му. В началото на разговора им го беше попитала няколко пъти дали е добре, но той не беше обърнал внимание на притесненията ѝ.

Тя изсумтя.

– Играеш си с огъня, Саймън. Дано знаеш това.

– Не знам. Наистина ли мислиш, че е голям проблем? – Саймън прозвуча жаловито. – Никога не съм говорил с Изабел, нито пък с Мая, за връзки и прочее.

– Нека ти кажа нещо за жените. – Клеъри седна на една

греда и провеси краката си във въздуха. Полукръглите прозорци на залата бяха отворени и студеният нощен въздух охлаждаше потната ѝ кожа. Преди мислеше, че ловците на сенки тренират с твърдите си, подобни на брони бойни униформи, а се беше оказало, че това облекло е за по-късно, когато се включеха и оръжията. За обучението ѝ в момента (упражнения, които трябваше да подобрят гъвкавостта ѝ, скоростта ѝ и равновесието ѝ) беше облечена с тънка блуза и широко долнище, които ѝ напомняха за медицинска униформа. – И да не сте говорили на тази тема, и двете ще побеснеят като разберат, че се срещаш с друга. И че се познават, а ти не си им казал нищо. Такива са правилата.

– Добре, аз откъде да знам правилата?

– Всички знаят точно това правило.

– Мислех, че трябва да си на моя страна.

– Аз съм на твоя страна.

– Тогава защо не ми съчувстваш?

Клеъри премести телефона на другото си ухо и се взря в сенките под нея. Къде беше Джейс? Беше отишъл за още едно въже и беше казал, че ще се върне до пет минути. Разбира се, ако сега я хванеше да говори по телефона, сигурно щеше да я убие. Той рядко водеше обучението ѝ – това обикновено беше задача на Мерис, Робърт или други членове на Клейва в Ню Йорк. Учителите ѝ се сменяха, защото все още търсеха заместник на предишния учител на Института – Ходж. Джейс обаче приемаше обучението ѝ много сериозно.

– Защото – отговори тя – проблемите ти не са истински проблеми. Срещаш се с две красиви момичета едновременно. Помисли малко. Такива проблеми имат рок звездите.

– Май никога няма да стана рок звезда, така че поне техните проблеми да имам.

– Никой не те е карал да наречеш групата си „Похотлив хумус“, приятелю.

– Вече се казваме „Хилядолетен мъх“ – запротестира Саймън.

– Виж, само реши този проблем преди сватбата. Ако всяка си мисли, че ще отидеш с нея и ако едва на сватбата разберат, че се срещаш и с двете, ще те убият. – Клеъри се изпра-

ви. – Това ще провали сватбата на майка ми и тя ще те убие. Ще си умрял два пъти. Е, три пъти, технически погледнато...

– На никоя не съм казал, че ще ходя на сватбата с нея! – Саймън звучеше паникьосан.

– Да, но очакват да им кажеш. Затова момичетата имат гаджета. Да има кой да ги придружава на скучни тържества. – Клеъри стигна края на гредата и втренчи поглед надолу към осветените с магическа светлина сенки. На пода имаше начертан с тебешир тренировъчен кръг, който приличаше на око на бик. – Както и да е, сега трябва да скоча от гредата и вероятно ще срещна смъртта си. Утре ще говорим.

– Имаме репетиция от два, нали помниш? Ще се видим там.

– До скоро – тя затвори и пхна телефона в сутиена си. Тренировъчният екип нямаше джобове, та какво друго можеше да направи едно момиче?

– Да не смяташ да стоиш горе цяла нощ? – Джейс пристъпи в центъра на околото на бика и погледна нагоре към нея. Беше с бойна униформа, не с тренировъчен екип като Клеъри, и светлата му коса изпъкваше изумително на черното. Беше потъмняла леко след края на лятото и беше станала тъмно златиста, което, помисли си Клеъри, му подходеше дори още повече. Чувстваше се абсурдно щастлива, че го познава достатъчно дълго, за да може да забележи малките промени във външния му вид.

– Мислех, че ти ще се качиш – извика тя надолу. – Промяна в плановете?

– Дълга история – усмихна ѝ се той. – Е? Да поупражняваме малко превъртания?

Клеъри въздъхна. Това означаваше, че трябва да се хвърли от гредата в празното пространство, да увисне на ластичното въже, да се отблъсква от стените и да се превърта отново и отново, за да се научи да се извива и рита, без да се тревожи от падания и синини. Беше виждала как Джейс го прави – приличаше на падащ ангел, докато летеше във въздуха, докато се обръщаше и въртеше с красива, балетна грация. Тя, от друга страна, се свиваше като колорадски бръмбар, щом подът се приближеше, макар да ѝ бе пределно ясно, че няма да се удари в него.

Вече се чудеше дали фактът, че беше ловец на сенки по рождение, имаше някакво значение. Може би беше прекалено късно да бъде обучена за ловец или поне за напълно действаш ловец. Или пък дарбите, които имаха тя и Джейс, бяха някак нечестно разпределени и той беше получил цялата грация, а тя беше получила... ами... почти нищо.

– Хайде, Клеъри – каза Джейс. – Скачай!

Тя затвори очи и скочи. За момент усети как увисва свободно във въздуха. После гравитацията я привлече и тя полетя към земята. Инстинктивно прибра ръце и крака, и стисна очи. Въжето се опъна и я дръпна обратно нагоре, а после отново пропадна надолу. Когато скоростта ѝ се забави, отвори очи и откри, че виси в края на въжето на около метър и половина над Джейс. Той се усмихваше.

– Bravo – каза той. – Грациозно като падаща снежинка.

– Крещях ли докато падах? – попита тя, искрено любопитна. Той кимна.

– За щастие няма никого въкъщи. Иначе щяха да си помислят, че те убивам.

– Ха. Не можеш да ме хванеш. – Тя ритна с крак и се завъртя лениво във въздуха.

Очите на Джейс заискряха.

– Да се обзаложим?

Клеъри познаваше това изражение.

– Не – каза бързо. – Каквото и да си мислиш...

Но той вече го беше направил. Когато Джейс се движеше бързо, отделните му движения бяха почти неразличими. Видя как протяга ръка към колана си и после нещо проблесна във въздуха. Чу звук от раздираща се тъкан и въжето над нея се скъса. Вече не я държеше и тя полетя свободно (прекалено изненадана, за да извика) право в ръцете на Джейс. От сблъсъка той залитна и двамата паднаха върху меките постелки на пода. Клеъри се озова отгоре му и той ѝ се усмихна.

– Супер. Сега беше много по-добре. Изобщо не извика.

– Нямах възможност – беше останала без дъх и то не само от сблъсъка при падането. Лежеше върху Джейс, усещаше тялото му под своето и от това устата ѝ пресъхна, а сърцето

й ускори ритъма си. Преди мислеше, че начинът, по който реагираше тялото ѝ (начинът, по който телата и на двамата реагираха един към друг), ще избледнее с времето, но това не се беше случило. Напротив – колкото повече време прекарваше с него, толкова по-зле ставаше. Или по-хубаво, помисли си тя, зависеше от гледната точка.

Той я гледаше с тъмnozлатните си очи и тя се зачуди дали цветът им не беше станал по-наситен след срещата им с ангел Разиел край бреговете на езерото Лин в Идрис. Не можеше да иска повече: всички знаеха, че Валънтайн беше призовал Ангела и че той беше изцелил Джейс от нанесените му от Валънтайн рани, но никой, освен Клеъри и Джейс, не знаеше, че Валънтайн беше наранил осиновения си син смъртоносно. Беше пронизал сърцето му като част от призоваващия ритуал, беше го пробол и държал, докато умре. Клеъри беше пожелала Разиел да върне Джейс от мъртвите. Това беше нещо огромно и то беше шокирало Клеъри. И Джейс също, подозираше тя. Бяха се разбрали да не казват на никого, че Джейс всъщност беше умрял, макар и за кратко. Това бе тяхна тайна.

Джейс протегна ръка и отметна косата от лицето ѝ.

– Шегувам се – каза той. – Не си чак толкова зле. Ще се научиш. Трябваше да видиш как Алек правеше превъртанятията в началото. Май веднъж сам се ритна в главата.

– Сигурно, но тогава трябва да е бил на единадесет. – Тя го изгледа. – Предполагам ти винаги си бил изключителен.

– Изключителен съм по рождение – той погали бузата ѝ с върховете на пръстите си толкова леко, че я накара да потрепери. Клеъри не каза нищо; той се беше пошегувал, но в известен смисъл беше истина. Джейс беше роден за това, което беше. – Докога можеш да останеш тази вечер?

Тя се усмихна леко.

– Приключихме ли с тренировката?

– Бих искал да сме приключили. Макар да има някои неща, които искам да оттренираме.... – той се протегна и я придърпа, но в този момент вратата се отвори и влезе Изабел; токовете на ботушите ѝ затракаха по лакирания паркет.

Когато видя Джейс и Клеъри на пода, вдигна вежди.

– Гушките се значи. Мислех, че трябва да тренирате.

– Откъде да знаем, че ще влезеш, без да чукаш, Из? – Джейс не помръдна, само обърна глава настрани и погледна Изабел едновременно с раздражение, и с обич. Клеъри обаче побърза да стане и приглади измачканите си дрехи.

– Това е тренировъчната зала. Обществено достъпно пространство е. – Изабел дърпаше едната от ръкавиците си от червено кадифе. – Тъкмо си ги купих от „Траш енд Водевил“. Бяха в разпродажба. Направо да се влюбиш. Не ти ли се иска да имаш такива? – тя размърда пръсти.

– Не знам – каза Джейс, – няма да подхождат на екипа ми. Изабел направи гримаса.

– Чу ли за мъртвия ловец на сенки, когото намерили в Бруклин? Тялото било обезобразено, затова още не са го разпознали. Сигурно мама и татко са отишли там.

– Да – каза Джейс и седна. – Клейвът има заседание. Налетях на тях на излизане.

– Нищо не ми каза – рече Клеъри. – Затова ли толкова се забави, като излезе за въже?

Той кимна.

– Съжалявам. Не исках да те плаша.

– Иска да каже, че не е искал да развали романтичната атмосфера – Изабел прехапа устната си. – Дано не е някой познат.

– Едва ли. Тялото било захвърлено в изоставена фабрика преди няколко дни. Ако го познавахме, щяхме да забележим, че е изчезнал. – Джейс прибра косата си зад ушите. Гледаше Изабел някак нетърпеливо, помисли си Клеъри, сякаш му беше неприятно, че е повдигнала темата. Искаше ѝ се да ѝ беше казал по-рано, въпреки че щеше да развали атмосферата. Наясно бе, че работата му, че работата на всички тях, често ги сблъскваше със смъртта. Семейство Лайтууд още скърбяха, всеки по свой начин, за загубата на най-малкия им син Макс, който умря защото беше на неподходящо място, в неподходящ момент. Беше странно. Джейс бе приел решението ѝ да напусне гимназия и да започне обучение, без да мърмори, но се страхуваше да обсъжда с нея опасностите на живота на ловците на сенки.

– Отивам да се облека – заяви тя и тръгна към вратата на малката съблекалня до тренировъчната зала. Беше съвсем обикновена: светли дървени стени, огледало, душ и закачалки за дрехите. На дървена пейка до вратата бяха подредени купчина кърпи. Клеъри си взе набързо душ и облече дрехите си – клин, ботуши, дънкова пола и нова розова блуза. Когато се погледна в огледалото, забеляза, че има дупка на клина и че влажната ѝ къдрава червена коса беше ужасно заплетена. Никога нямаше да изглежда спретнато като Изабел, но на Джейс явно не му правеше впечатление.

Когато се върна в тренировъчната зала, Изабел и Джейс бяха изоставили темата за мъртвия ловец на сенки и говореха за нещо, което очевидно Джейс смяташе за още по-ужасяващо – срещата на Изабел със Саймън.

– Не мога да повярвам, че те е завел на истински ресторант – Джейс вече беше на крака и прибираше постелките и тренировъчните уреди, а Изабел се беше облегла на стената и си играеше с новите си ръкавици. – Мислех, че под „среща“ разбира да те накара да го гледаш как играе „World of Warcraft“ с приятелите си идиоти.

– Аз – изтъкна Клеъри – съм сред приятелите идиоти, благодаря.

Джейс ѝ се усмихна.

– Не беше истински ресторант, а някакво заведение. Имаше розова супа, която държеше да опитам – каза Изабел замислено. – Беше много сладък.

Клеъри на мига почувства вина, че не ѝ е казала за Мая.

– Той каза, че сте прекарвали добре.

Погледът на Изабел се стрелна към нея. Имаше нещо странно в изражението ѝ, сякаш криеше нещо, но то изчезна преди Клеъри да се убеди, че наистина го е видяла.

– Говорила си с него?

– Да, обади се преди малко. Просто да ме чуе – сви рамене Клеъри.

– Разбирам – гласът на Изабел изведнъж прозвуча рязко и студено. – Е, както казах, беше много сладък. Но може би чак малко *сладникав*. А от това може да ти доскучае – тя на-

тъпка ръкавиците в джобовете си. – Както и да е, връзката ни не е нещо сериозно. Засега само си играем.

Чувството на вина на Клеъри се стопи.

– Вие двамата не сте ли говорили... Сещаш се... за отношенията си?

Изабел изглеждаше ужасена.

– Не, разбира се – тя се прозя и протегна ръце над главата си като котка. – Добре, по леглата. До утре, влюбени пиленца.

Тръгна си и след нея остана ефирен облак аромат на жасмин.

Джейс погледна Клеъри и започна да разкопчава униформата си, която прилепваше към китките и гърба му и образуваше защитна обвивка над дрехите.

– Сигурно трябва да се прибиращ.

Клеъри кимна неохотно. На първо място, да убеди майка си да ѝ позволи да премине обучение за ловец на сенки беше неприятно изживяване. Джослин се запъна като магаре на мост и твърдеше, че цял живот се е опитвала да откъсне Клеъри от обществото на ловците на сенки, което според нея било опасно – не само насилствено, спореше тя, но и самотно и жестоко. Клеъри ѝ беше отвърнала, че нещата са се променили, откакто Джослин е била момиче, и че така или иначе Клеъри трябва да знае как да се защитава.

– Надявам се, че не го правиш само заради Джейс – беше казала накрая Джослин. – Знам какво е да си влюбен в някого. Искаш да си навсякъде с него, да правиш всичко с него, но, Клеъри...

– Аз не съм ти – беше отвърнала Клеъри, опитвайки се да овладее гнева си. – Ловците на сенки не са Кръга, а Джейс не е Валънтайн.

– Не съм казала нищо за Валънтайн.

– Но това си мислеше. Валънтайн може и да е отгледал Джейс, но Джейс изобщо не прилича на него.

– Е, дано е така – беше казала нежно Джослин. – Заради всички нас.

Накрая обаче се беше предала, като наложи някои правила: Клеъри нямаше да живее в Института, а с нея в дома на Люк; всяка седмица Джослин щеше да получава доклад от Мерис, за

да се увери, че Клеъри напредва, а не само (както си мислеше Клеъри) гледа влюбено Джейс или за каквото там се притесняваше. И Клеъри нямаше да спи в Института – никога.

– Никакви преспивания при гаджето ти – каза твърдо Джослин. – Не ми пука, че живее в Института. Не.

Гадже. Думата все още я шокираше. Дълго време беше вярвала, че е абсолютно невъзможно Джейс да ѝ стане някога гадже и да бъдат нещо друго, освен брат и сестра, което беше много трудно и ужасно за преглъщане. Бяха решили, че ще е по-добре никога да не се виждат, а това щеше да е равносилно на смърт. И тогава, като по чудо, бяха свободни. Оттогава бяха минали шест седмици, но Клеъри още не беше свикнала с думата.

– Трябва да се прибирам – каза тя. – Почти единадесет е, а мама откача, ако стане по-късно от десет.

– Добре – Джейс пусна униформата си, или поне горната ѝ част, на пейката. Отдолу беше с тениска; Клеъри виждаше знаците през нея, като мастило, прозиращо през мокра хартия. – Ще те изпратя.

Институтът беше тих, докато вървяха през него. В момента нямаше гостуващи ловци на сенки от други градове, Ходж и Макс никога нямаше да се върнат, Алек беше с Магнус и Клеъри имаше чувството, че останалите членове на семейство Лайтууд са като гости в почти празен хотел. Искаше ѝ се членове на Клейва да идват по-често, но предполагаше, че нарочно оставят семейство Лайтууд на спокойствие. За да си спомнят за Макс и да забравят.

– Чувал ли си се скоро с Алек и Магнус? – попита тя. – Забавляват ли се?

– Така изглежда – Джейс извади телефона от джоба си и ѝ го подаде. – Алек не спира да ми изпраща скучни снимки. И много съобщения от рода на „Иска ми се да си тук, но не съвсем“.

– Ами, това е нормално. Все пак са на романтична почивка – тя прегледа снимките на телефона на Джейс и се засмя. Алек и Магнус пред Айфеловата кула – Алек, както винаги, беше с дънки, а Магнус с моряшка блуза, кожени панталони и безумна барета. В градините Боболи Алек пак беше с

дънки, а Магнус с огромна венецианска мантия и шапка на гондолиер. Приличаше на Фантома от операта. Пред Прадо беше с блестящ матадорски жакет и ботуши на платформи, а Алек спокойно хранеше един гълъб на заден фон.

– Взимам си телефона преди да стигнеш до снимките от Индия – каза Джейс и го прибра. – Магнус е със сари. Някои неща не могат да бъдат забравени.

Клеъри се засмя. Вече бяха стигнали асансьора, който отвори дрънчащите си врати, щом Джейс натисна бутона. Тя влезе и Джейс я последва. В мига, в който асансьорът започна да се спуска (Клеъри не вярваше, че някога ще свикне със спиращото сърцето разтърсване, с което беше придружено потеглянето му), Джейс се приближи до нея в полумрака и я придърпа към себе си. Тя сложи ръце на гърдите му и усети твърдите мускули под тениската и туптенето на сърцето му. Очите му блестяха на слабата светлина.

– Съжалявам, че не мога да остана – прошепна тя.

– Не съжалявай – дрезгавата нотка в гласа му я изненада. – Джослин не иска да станеш като мен. За което не я виня.

– Джейс – каза, малко озадачена от горчивината в гласа му, – добре ли си?

Вместо да ѝ отговори, той я целуна, прегръщайки я силно. Притисна я до стената и тя усети металната рамка на огледалото под гърба си, докато ръцете му се плъзгаха около кръста ѝ и нагоре под блузата. Обожаваше начина, по който я прегръщаше. Внимателно, но не прекалено нежно, не толкова нежно, та да си мисли, че се владее по-добре от нея. И двамата не можеха да контролират чувствата си един към друг и това ѝ харесваше – харесваше ѝ как сърцето му биеше до нейното, харесваше ѝ как въздишаше до устните ѝ, когато отвръщаше на целувката му.

Асансьорът спря със стържене и вратата се отвори. Зад нея тя видя празния неф на катедралата; наредените в редица свещници по пътеката излъчваха бледа светлина. Притисна се към Джейс, доволна, че светлината в асансьора е слаба и не можеше да види собственото си пламнало лице в огледалото.

– Може би мога да остана – прошепна. – Само още малко.

Джейс не отвърна. Клеъри усети напрежението му и са-

мата тя се напрегна. Беше нещо повече от желание. Той трепереше и цялото му тяло се затресе, когато зарови лице в извивката на врата ѝ.

– Джейс – каза тя.

Тогава той внезапно я пусна и отстъпи. Бузите му бяха поруменели, очите му горяха трескаво.

– Не! Не искам да давам на майка ти още една причина да не ме харесва. И без това вярва, че съм копие на баща ми...

Откъсна се от нея преди Клеъри да успее да каже: „Валънтайн не е твой баща.“ Обикновено Джейс внимаваше и наричаше Валънтайн Моргенстърн по име, не казваше „баща ми“, ако изобщо го споменеше. По принцип не повдигаха темата и Клеъри никога не беше споделяла с Джейс притесненията на майка ѝ, че той може би прилича на Валънтайн. Знаеше, че самата мисъл би го наранила жестоко. Стараеше се двамата с майка ѝ да не се виждат.

Джейс се протегна край нея и бутна вратата на асансьора.

– Обичам те, Клеъри – каза, без да я поглежда. Загледа се в църквата към редиците запалени свещи, златните им отблясъци се отразяваха в очите му. – Повече от всякога – той се отдръпна. – Боже! Повече, отколкото би трябвало. Знаеш това, нали?

Тя излезе от асансьора и се обърна към него. Искаше да каже хиляди неща, но той вече не я гледаше и натискаше копчето за горните етажи на Института. Отвори уста да възрази, но асансьорът вече потегляше и вратата се затвори с щракване. За момент Клеъри впери поглед в нея – имаше нарисован ангел с разперени крила и вдигнати нагоре очи. Навсякъде имаше нарисувани ангели.

Гласът ѝ проехтя в празната зала, когато проговори.

– И аз те обичам.

3

СЕДМОКРАТНО

– Знаеш ли, това е страхотно – каза Ерик, пускайки палките. – Да имаме вампир в групата. Това е нещо, което ще ни изстреля на върха.

Кърк свали микрофона и завъртя очи. Ерик все говореше как групата щяла стигне върха, а досега не бяха постигнали нищо. Най-големият им успех беше концерт в „Китинг Фектърн“, на който бяха дошли само четирима души. И един от четиримата беше майката на Саймън.

– Не виждам как това ще ни изстреля на върха, щом не можем да кажем на никого, че е вампир.

– Жалко – рече Саймън. Той седеше на една от тонколониите до Клеъри, която пишеше съобщение на някого, вероятно на Джейс. – Така или иначе никой няма да ви повярва. Вижте ме – мога да излизам през деня – той вдигна ръце и посочи слънчевата светлина, влизаща през дупките на покрива на гаража на Ерик, където в момента репетираха.

– Трябва да изглеждаш по-правдоподобно – каза Мат, отмятайки яркочервената коса от очите си и поглеждайки Саймън. – Може би трябва да носиш фалшиви вампирски зъби.

– Той няма нужда от фалшиви зъби – възрази Клеъри раздразнено и вдигна поглед от телефона си. – Има си истински. Виждали сте ги.

Това беше вярно. Наложил се Саймън да покаже зъбите си, когато съобщи новината на групата. Отначало помислиха, че си е ударил главата, или че е откачил. Когато обаче им показа зъбите, му повярваха. Ерик дори призна, че не е особено изненадан.

– Винаги съм знаел, че съществуват вампири, пич – беше казал той. – Защото, знаете, има хора, които сякаш никога не се променят, дори и да станат на сто години. Като Дейвид Бауи. Така е, защото са вампири.

Саймън обаче не им беше казал, че Клеъри и Изабел са ловци на сенки. Това не беше негова тайна. Не знаеха и че Мая е върколак. Мислеха, че тя и Изабел са две готини мацки, които незнайно как са се съгласили да излизат със Саймън. Отдаваха това на, както Кърк го беше нарекъл, „вампиския му сексапил“. На Саймън не му пукаше какво говореха, стига да не се изпуснеха пред Мая или Изабел, че излиза и с двете. Досега беше успял успешно да ги покани на два различни концерта, така че да не се засекат.

– Защо не покажеш зъбите си на сцената? – предложи Ерик. – Само веднъж, пич. Озъби се на публиката.

– Ако го направи, водачът на нюйоркския вампирски клан ще убие всички ви – каза Клеъри. – Знаете това, нали? – тя кимна с глава към Саймън. – Не мога да повярвам, че си им казал, че си вампир – добави тихо, така че само той да я чуе. – Те са идиоти, ако не си забелязал.

– Те са ми приятели – промърмори Саймън.

– Те са ти приятели и идиоти.

– Искам хората, които ме обичат, да знаят истината.

– А-а? – отвърна Клеъри не много мило. – Та кога смяташ да кажеш на майка ти?

Преди Саймън да успее да отговори, на вратата на гаража силно се почука; миг по-късно тя се плъзна нагоре и вътре нахлу още есенна светлина. Саймън примигна. Това беше по-скоро рефлекс, останал от дните му на човек. Сега очите му се нагаждаха към промяната в светлината за части от секундата.

На входа на гаража стоеше момче, държащо лист хартия в ръка, а слънцето осветяваше гърба му. То погледна несигурно към листа и после отново към групата.

– Здравейте. Търся групата „Опасно петно“.

– Вече сме „Раздвоен лемур“ – каза Ерик и пристъпи напред. – Кой ни търси?

– Аз съм Кайл – каза момчето и се пхна под вратата на гаража. Изправи се, отметна кестенявата коса от очите си и подаде листа на Ерик. – Видях, че си търсите вокал.

– Леле! – каза Мат. – Бяхме разлепили обявата преди около година. Съвсем бях забравил за нея.

– Да – съгласи се Ерик. – Тогава правехме други неща. Сега вокалите са малко на заден план. Имаш ли опит?

Кайл (който беше много висок, но не върлинещ, както Саймън забеляза) сви рамене.

– Всъщност не. Но казват, че мога да пея – говореше бавно, леко провлачено, по-скоро като сърфист, отколкото като южняк.

Членовете на групата се спогледаха несигурно. Ерик се почеса зад ухото.

– Може ли една минута, пич?

– Разбира се. – Кайл се пхна под вратата на гаража и я затвори след себе си. Саймън чуваше как си подсвирква отвън. Звучеше като „She'll Be Comin' Round the Mountain“. Но мелодията не беше особено вярна.

– Не знам – каза Ерик. – Не съм сигурен, че точно в момента ни трябва нов човек. Щото не можем да му кажем за вампирското нещо, нали?

– Не – каза Саймън. – Не можете.

– Е, добре – сви рамене Мат. – Много жалко. Трябва ни вокал. Кърк не струва. Нищо лично, Кърк.

– Майната ти – каза Кърк. – Не е вярно.

– Напротив – възрази Мат. – Хич даже не струваш.

– Аз мисля – прекъсна го Клеъри, извисявайки глас, – че трябва да го чуете.

Саймън я зяпна.

– Защо?

– Защото е супер секси – отвърна Клеъри за изненада на Саймън. Той не беше чак поразен от външния вид на Кайл, но пък може би не беше най-добрият съдник на мъжката красота. – А на групата ѝ трябва малко сексапил.

– Благодаря – рече Саймън. – Много ти благодаря от името на всички.

Клеъри изръмжа нетърпеливо:

– Да, да, всички изглеждате добре, момчета. Най-вече ти, Саймън – тя го потупа по ръката. – Но Кайл е адски секси. Само казвам. Обективното ми мнение на жена е, че, ако приемете Кайл в групата, ще удвоите феновете си сред момичетата.

– Тоест ще имаме две фенки, не една – обобщи Кърк.

– Коя е първата? – попита Мат искрено любопитен.

– Малката приятелка на братовчедката на Ерик. Как се казваше? Онази, която си пада по Саймън. Идва на всичките ни концерти и разправя на всички, че му е гадже.

Саймън трепна.

– Тя е на тринайсет.

– Това е заради вампирския ти сексапил, брато – отсече Мат. – Дамите не могат да ти устоят.

– О, за Бога! – каза Клеъри. – Няма такова нещо като „вампирски сексапил“. – Тя посочи Ерик с пръст. – Да не си посмял да кажеш, че „Вампирски сексапил“ е идеалното име за групата, защото ще...

Вратата на гаража се отвори отново.

– Ъ-ъ-ъ, момчета? – пак беше Кайл. – Вижте, ако не искате да ме чуετε, няма проблем. Променили сте саунда, разбирам. Само кажете и се махам.

Ерик наклони глава.

– Заповядай да те чуем.

Кайл влезе в гаража. Саймън се вгледа в него, опита се да разбере какво е накарало Клеъри да каже, че е секси. Беше висок, с широки рамене, слаб, с високи скули, дълга черна коса, която падаше на челото му и по врата му на къдрици, и загоряла кожа, още незагубила летния си тен. Дългите гъсти мигли над поразително издължените му зелени очи, му придаваха вид на красива рок звезда. Беше облечен със зелена тениска и дънки, а по двете му голи ръце се виеха татуировки – не знаци, обикновени татуировки. Сякаш по ръцете му беше изписан текст, който изчезваше под ръкавите на тениската.

Добре, не беше грозен, трябваше да признае Саймън.

– Знаете ли – каза Кърк най-накрая и наруши тишината. – Схванах. Той наистина е много секси.

Кайл примигна и се обърна към Ерик.

– Искате ли да изпея нещо или не?

Ерик взе микрофона от стойката и му го подаде.

– Давай! Опитай.

– Всъщност е доста добър – каза Клеъри. – Реших да се пошегувам, като казах да приемете Кайл в групата, но той наистина пее добре.

Вървяха по „Кент Авеню“ към къщата на Люк. Небето беше потъмняло, ставайки от синьо сиво, подготвяше се да посрещне здрача, и облаци бяха надвиснали над Йист Ривър. Клеъри прокарваше облечената си в ръкавица ръка по металната мрежа на оградата, която ги делеше от напуканата бетонна дига, карайки я да дрънчи.

– Казваш го, само защото според теб е секси – отвърна Саймън.

Клеъри се намръщи.

– Не е чак толкова секси. Не е най-сексапилният мъж на света – който, заключи Саймън, вероятно беше Джейс, макар и да бе достатъчно мила да не го каже. – Помислих си, че би било добре да го вземете в групата. Ако Ерик и другите не му кажат, че си вампир, значи няма да кажат на никого. Да се надяваме, че ще се откажат от глупавата си идея. – Наближаваха къщата на Люк. Саймън я виждаше от другата страна на улицата, жълтата светлина на прозорците се открояваше в настъпващата тъмнина. Клеъри спря до една дупка в оградата. – Помниш ли, когато убихме една камара раум демони тук?

– Ти и Джейс убихте една камара раум демони. Аз едва не повърнах – спомни си Саймън, но мисълта му беше заета с друго. Той мислеше за Камила, как седеше срещу него в градината и казваше: „Ти се сприятели с ловците на сенки, но никога няма да станеш част от тях. Винаги ще си някъде встрани.“ Той погледна Клеъри и се запита какво ли би казала, ако ѝ разкажеше за срещата си с вампира и предложени-

ето ѝ. Сигурно щеше да бъде ужасена. Фактът, че не можеше да бъде наранен, не ѝ пречеше да се притеснява за безопасността му.

– Сега не би се уплашил – каза нежно тя, сякаш четеше мислите му. – Сега имаш Знака – тя се обърна да го погледне, все още облягайки се на оградата. – Някой изобщо забелязал ли го е, питал ли те е за него?

Саймън поклати глава.

– Косата ми почти го скрива, а и вече поизбледня. Виждаш ли? – той отметна косата си.

Клеъри протегна ръка, докосна челото му и усети линиите на изписания знак. Очите ѝ бяха тъжни, както онзи ден в Залата на Съглашението в Аликанте, докато чертаеше по кожата му най-старото проклятие на света.

– Боли ли те?

– Не. Не ме боли. – „И Каин казал на Бог: „Наказанието ми е по-голямо, отколкото мога да понеса.“ – Знаеш, че не те виня, нали? Ти спаси живота ми.

– Знам. – Очите ѝ блестяха. Свали ръка от челото му и прокара ръкавицата по лицето си. – По дяволите. Мразя да плача.

– Ами по-добре свиквай – каза той и когато очите ѝ се разшириха, добави набързо: – Говорех за сватбата. Тя не е ли следващата събота? Всички плачат на сватби.

Клеъри изсумтя.

– Та как са майка ти и Люк всъщност?

– Отвратително влюбени. Ужасно е. Няма значение... – потупа го по гърба. – Трябва да се прибирам. Ще те видя ли утре?

Той кимна.

– Разбира се. До утре.

Гледаше я как прекоси улицата и изкачи стълбите до входната врата на къщата на Люк. *Утре*. Зачуди се откога с Клеъри не се бяха разделяли за повече от няколко дни. Запита се дали не е беглец и скитник на този свят, както беше казала Камила. Както беше казал Рафаел. „Кръвта на брат ми ме призова от земята.“ Той не беше Каин, който беше убил брат си, но проклятието твърдеше обратното. Беше

странно, замисли се той, да чакаш да загубиш всичко, без да знаеш дали изобщо това ще се случи или не.

Вратата се затвори зад Клеъри. Саймън се обърна и тръгна по „Кент“ към спирката на скоростния влак на улица „Лоримър“. Вече беше почти тъмно, небето над него бе като вихрушка от сиво и черно. Саймън чу свистене на гуми по пътя зад него, но не се обърна. Колите постоянно се движеха прекалено бързо, въпреки пукнатините и дупките по пътищата. Едва когато един син ван го доближи и спря със скърцане, той се обърна.

Шофьорът на вана дръпна рязко ключовете от стартера, спря двигателя и отвори със замах вратата. Висок мъж, облечен със сив анцуг с качулка, която беше толкова ниско нахлупена, че почти скриваше лицето му. Мъжът скочи от шофьорското място и Саймън видя, че държи дълъг, блестящ нож в ръка.

По-късно Саймън щеше да се сети, че е можел да избяга. Беше вампир, по-бърз от който и да е човек. Можеше да надбяга всеки. Трябваше да избяга, но беше прекалено изненадан; стоеше замръзнал, докато човекът с блестящия нож в ръка тръгваше към него. Мъжът каза нещо с нисък, гърлен глас, нещо на език, който Саймън не разбира.

Саймън отстъпи назад.

– Виж – каза той и посегна към джоба си, – вземи портмонето ми...

Мъжът се нахвърли върху него, замахвайки с ножа към гърдите му. Саймън погледна надолу невярващо. Сякаш всичко ставаше много бавно, сякаш времето бе забавило ход. Видя как ножът се приближава към гърдите му, върхът разрязва кожата на якето му и се плъзна встрани, сякаш някой беше сграбчил ръката на мъжа и я беше извил. Мъжът изкрещя и подскочи във въздуха като марионетка, на която бяха дръпнали конците. Саймън се огледа диво – със сигурност някой трябва да беше чул или забелязал случилото се, но нямаше никого. Мъжът продължаваше да крещи и се замята бясно, когато ризата му се разцепи отпред, сякаш от невидима ръка.

Саймън гледаше ужасено. Огромни рани се появиха по тялото на мъжа. Главата му отхвъркна назад и от устата му

бликна кръв като фонтан. Той рязко спря да крещи и падна, сякаш невидимата ръка го беше пуснала. Удряйки се в земята се пръсна като стъкло на хиляди блестящи парченца, които се разпиляха по тротоара.

Саймън се свлече на колене. Ножът, който трябваше да го убие, лежеше почти до него, на една ръка разстояние. Само това беше останало от нападателя му, както и купчината блестящи кристали, които силният вятър вече бе започнал да отвява. Саймън внимателно докосна един от тях.

Беше сол. Погледна надолу към ръцете си. Трепереха. Знаеше какво се беше случило и защо.

„И Бог му каза: „Затова, който се опита да убие Каин, отмъщението ще го застигне седмкратно.“

Значи така изглеждаше отмъщението.

Едва успя да стигне до канала, преви се на две и повърна кръв на улицата.

В мига, в който Саймън отвори вратата, разбра, че не е изчислил правилно времето. Мислеше, че майка му вече е заспала, но грешеше. Беше будна, седеше във фотьойл с лице към вратата, телефонът ѝ беше на масата до нея и веднага забеляза кръвта по якето му.

За негова изненада тя не изпищя, но ръката ѝ се стрелна към устата.

– Саймън!

– Кръвта не е моя – каза бързо той. – Бях у Ерик и на Мат му потече кръв от носа...

– Не искам да слушам – в гласа ѝ рядко се долавяше такава остра нотка. Напомни му за начина, по който говореше през последните месеци от болестта на баща му, притеснението в гласа ѝ режеше като нож. – Не искам да слушам повече лъжи.

Саймън пусна ключовете на масичката до вратата.

– Мамо...

– Ти постоянно ме лъжеш. Изморих се.

– Не е вярно – каза той, но му прилоша, осъзнавайки, че беше вярно. – В момента в живота ми се случват много неща.

– Знам това – майка му се изправи на крака. Беше слаба

жена, но сега изглеждаше направо кльошава, тъмната ѝ коса беше със същия цвят, като неговата, но около лицето ѝ падаха повече сиви кичури, отколкото помнеше. – Ела с мен, младежо. *Веднага.*

Объркан, Саймън я последва в малката яркожълта кухня. Майка му спря и посочи плота.

– Как ще обясниш това?

Устата на Саймън пресъхна. На плота, подобно на войници играчки, бяха подредени бутилките с кръв от малкия хладилник в гардероба му. Една беше празна до половината, другите бяха съвсем пълни, червената течност в тях проблясваше обвинително. Беше намерила и празни торбички с кръв, които той беше измил и внимателно натъпкал в пазарска чанта, която щеше да изхвърли в кофата за боклук. И те бяха пръснати по плота като гротескна украса.

– Първо помислих, че в бутилките има вино – каза Илейн Люис с разтреперан глас. – После намерих торбичките. Затова отворих една от бутилките. Това е *кръв*. Нали?

Саймън не каза нищо. Гласът му беше изчезнал.

– Напоследък се държиш много странно – продължи майка му. – Излизаш по всяко време, никога не ядеш, почти не спиш, имаш приятели, които не съм виждала, за които не съм чувала. Мислиш ли, че не разбирам кога ме лъжеш? Разбирам, Саймън. Предположих, че взимаш наркотици.

Саймън отново намери гласа си.

– И затова си претърсила стаята ми?

Майка му се изчерви.

– Трябваше! Мислех... мислех, че, ако намеря наркотици, бих могла да ти помогна, да те вкарам в някаква програма, но това? – махна с ръка към бутилките. – Дори не знам какво да мисля. Какво става, Саймън? Да не си влязъл в някаква секта?

Саймън поклати глава.

– Тогава ми кажи истината – продължи майка му, устните ѝ трепереха. – Защото всички обяснения, за които се сещам, са ужасяващи и извратени. Саймън, моля те...

– Аз съм вампир. – Не знаеше как можа да го каже или дори защо. Но го каза. Думите увиснаха във въздуха между тях като отровен газ.

Коленете на майка му се огънаха и тя се отпусна на кухненския стол.

– Какво каза?

– Аз съм вампир – повтори Саймън. – Такъв съм вече от два месеца. Съжалявам, че не ти казах досега. Не знаех как.

Лицето на Илейн Люис беше бяло като тебешир.

– Вампири не съществуват, Саймън.

– Напротив, съществуват. Виж, не съм искал да ставам вампир. Бях нападнат. Нямах избор. Бих се променил, ако можех. – Той се напрегна да си спомни брошурата, която Клеър му беше дала толкова отдавна, за това как да признаеш истината на родителите си. Тогава аналогията изглеждаше абсурдна, сега вече не.

– Мислиш, че си вампир – сковано рече майка му. – Мислиш, че пиеш кръв.

– Аз наистина пия кръв – каза Саймън. – Пия животинска кръв.

– Но ти си *вегетарианец* – майка му едва сдържаше сълзите си.

– Бях. Вече не съм. Не мога. Храня се с кръв – гърлото на Саймън се стегна. – Никога не съм наранявал хора. Никога не съм пил кръв от човек. Все още съм същият. Все още съм аз.

Майка му се опитваше да се овладее.

– Новите ти приятели... те също ли са вампири?

Саймън се замисли за Изабел, Мая, Джейс. Не можеше да ѝ обясни за ловците на сенки и върколаците. Щеше да ѝ дойде много.

– Не. Но... знаят какъв съм.

– Те... те ти дават наркотици, нали? Карат те да взимаш нещо? Нещо, от което да халюцинираш? – май не беше чула отговора му.

– Не. Мамо, това е истината.

– Не е – прошепна тя. – Ти *мислиш*, че е. О, Боже! Саймън, толкова съжалявам. Трябваше да забележа. Ще ти помогнем. Ще намерим някого. Лекар. Каквото и да струва...

– Не мога да отида на лекар, мамо.

– Можеш. Трябва да те закараме някъде. В болница, може би... Саймън протегна ръка към нея.

– Провери пулса ми.

Тя го погледна озадачено.

– Какво?

– Пулсът ми. Провери го. Ако имам пулс, ще дойда в болницата с теб. Ако нямам, ще трябва да ми повярваш.

Тя избърса сълзите от очите си, бавно протегна ръка и пое китката му. След като дълго се беше грижила за болния баща на Саймън, знаеше как се проверява пулс не по-зле от една сестра. Притисна показалеца си от вътрешната страна на китката му и зачака.

Видя как лицето ѝ се промени, страданието и болката бяха заменени от объркване и после от ужас. Тя се изправи, пулна ръката му и се отдръпна. Очите ѝ бяха огромни и тъмни на бялото ѝ лице.

– Какво си ти?

На Саймън му стана лошо.

– Казах ти. Аз съм вампир.

– Ти не си синът ми. Не си моят Саймън – тя трепереше. – Как може живо създание да няма пулс? Що за чудовище си ти? *Какво си направил с детето ми?*

– Аз съм Саймън... – той пристъпи към майка си.

Тя изпищя. Не я беше чувал да пищи така и не искаше да я чуе отново. Беше ужасен звук.

– Махни се от мен. Не се приближавай. – Гласът ѝ се пречупи и тя започна да шепти. – *Barukh ata Adonai sho'me'a t'fila...**

Това е *молитва*, осъзна Саймън изненадано. Беше толкова ужасена от него, че се молеше той да си отиде, да го прогони. А по-лошото бе, че го усещаше. Името на Бог стегна стомаха му и гърлото го заболя.

С право се моли, помисли си Саймън, беше му адски лошо. Той беше прокълнат. Не принадлежеше на този свят. „Как може живо създание да няма пулс?“

– Мамо – прошепна. – Мамо, спри.

Тя го погледна, очите ѝ – ококорени, устните ѝ – редящи молитва.

– Мамо, не е нужно да се разстройваш – чуваше гласа си

* „Да е благословен Господ с тази молитва...“ – с тези думи започват всички еврейски молитви. – Бел. прев.

сякаш от разстояние, нежен и успокояващ, глас на непознат. Докато говореше, задържа очите си върху нея и улови погледа ѝ както котка хваща мишка. – Нищо не се е случило. Заспала си във фотьойла в дневната. Сънувала си кошмар, че съм се прибрал и съм ти казал, че съм вампир. Това обаче е лудост. Това никога не се е случвало.

Тя спря да се моли. Примигна.

– Аз сънувам – повтори.

– Това е кошмар – каза Саймън. Отиде при нея и сложи ръце на раменете ѝ. Тя не се дръпна. Главата ѝ клюмаше като на уморено дете. – Това е само сън. Не си намерила нищо в стаята ми. Нищо не се е случило. Просто си сънувала, това е.

Взе ръката ѝ. Тя му позволи да я заведе в дневната, където я настани във фотьойла. Усмихна се, когато той я зави с одеяло и затвори очи.

Саймън се върна в кухнята и, бързо и методично, прибра бутилките и пакетчетата с кръв в една торба за боклук. Върза я и нахвърля някои неща в една раница. Изгаси лампите и излезе, затваряйки вратата след себе си.

Майка му вече беше заспала, когато мина през дневната. Протегна се и леко докосна ръката ѝ.

– Няма да ме има няколко дни – прошепна. – Но не се тревожи. Не ме чакай. Ще си мислиш, че съм отишъл да видя Ребека. Не се обаждай. Всичко е наред.

Отдръпна ръката си. На слабата светлина майка му изглеждаше едновременно и по-стара, и по-млада, отколкото беше свикнал да я вижда. Беше дребна като дете, свита под одеялото, но по лицето ѝ имаше нови бръчки, които не помнеше.

– Мамо – прошепна Саймън.

Отново докосна ръката ѝ и тя помръдна. Не искаше да я буди, затова безшумно се отправи към вратата, взимайки в движение ключовете си от масичката.

В Института беше тихо. Напоследък постоянно беше тихо. Джейс беше започнал да оставя прозореца отворен през нощта, за да слуша шума от минаващите коли, от време на време сирените на линейките и клаксоните по „Йорк

Авеню“. Чуваше неща, които обикновените хора не можеха да чуят и тези шумове се процеждаха в сънищата му през нощта – струята въздух, излизаща от летящ вампирски мотор, пърхането на крилата на фея, далечния вой на вълци при пълнолуние.

Сега луната беше само наполовина пълна и хвърляше достатъчно светлина, за да може да чете легнал в леглото. Сребърната кутия на баща му беше отворена пред него и той разглеждаше съдържанието ѝ. Там беше едно от стилищата на баща му, ловна кама със сребърна дръжка с инициали „С.У.Х.“ и (най-интересното за Джейс) куп писма.

През последните шест седмици беше започнал да чете по едно-две писма всяка вечер, опитвайки се да разбере що за мъж е бил биологичният му баща. Бавно се бе оформила картина на сериозен млад мъж с възискателни родители, който бил привлечен от Валънтайн и Кръга, защото смятал, че така ще получи възможност да се отличи. Беше продължил да пише на Ааматис и след развода им – нещо, което тя не беше споменала. В тези писма ясно личеше разочарованието му от Валънтайн и неприязънта му към дейността на Кръга, но пък много рядко споменаваше Селин, майката на Джейс. Логично – Ааматис едва ли бе искала да слуша за заместничката си. Все пак Джейс нямаше как да не намрази баща си поне малко заради това. Ако не беше обичал майката на Джейс, защо се беше оженил за нея? Ако толкова беше мразил Кръга, защо не го беше напуснал? Валънтайн беше луд, но поне бе отстоявал принципите си.

Тогава, разбира се, Джейс се почувства още по-зле, защото явно предпочиташе Валънтайн пред истинския си баща. Що за човек го правеше това?

Почукване на вратата го откъсна от самообвиненията му. Изправи се и отиде да отвори. Очакваше Изабел да му поиска нещо назаем или да му се оплаче от нещо.

Но не беше Изабел. Беше Клеъри.

Не бе облечена както обикновено. Носеше къс спортен потник, разкопчана бяла риза с вързани краища, и къса пола – достатъчно къса за да разкрие извивките на краката ѝ до средата на бедрата. Червената ѝ коса беше сплетена,

а измъкнали се къдрици бяха залепнали по слепоочията ѝ, сякаш навън ръмеше. Когато го видя, се усмихна и вдигна вежди с цвят на мед, също като изящните мигли, ограждащи зелените ѝ очи.

– Няма ли да ме поканиш?

Джейс погледна нагоре и надолу по коридора. Слава Богу, нямаше никого. Хвана Клеъри за ръката, дръпна я вътре и затвори след нея. После се облегна на вратата и каза:

– Какво правиш тук? Всичко наред ли е?

– Всичко е наред – тя изрита обувките си и седна на ръба на леглото. Полата ѝ се вдигна, когато се подпря назад на ръцете си и още повече разголи бедрата ѝ. Това не помогна на концентрацията на Джейс. – Липсваше ми. А мама и Люк спят. Няма да забележат, че ме няма.

– Не бива да си тук – думите излязоха от устата му почти като стенание. Не му харесваше, че ги изрече, но трябваше, макар и тя да не знаеше защо. А Джейс се надяваше тя никога да не разбере.

– Е, ако искаш да си тръгна, ще го направя – тя се изправи. Очите ѝ бяха искрящо зелени. Пристъпи към него. – Но дойдох чак до тук. Можеш поне да ме целунеш за довиждане.

Джейс протегна ръка към нея, придърпа я и я целуна. Имаше неща, които човек просто трябваше да направи, дори и идеята да не беше добра. Клеъри се изви в ръцете му като нежна коприна. Той положи ръце върху косата ѝ, прокара пръсти през нея и започна да разплита плитките, докато косата ѝ не се разпиля свободно по раменете, както му харесваше. Спомни си, че му се беше приискало да направи това още първия път, когато я беше видял; тогава обаче беше помислил, че е луд. Тя беше обикновен човек, непозната, нямаше смисъл да я желае. А после, когато я целуна за първи път в оранжерията, това почти го беше побъркало. Бяха слезли долу и Саймън ги прекръсна. Никога през живота си не беше искал така силно да убие някого, както в онзи момент Саймън, макар да знаеше, че той не бе направил нищо лошо. Чувствата му обаче нямаха нищо общо с разума и когато си представи как тя го напуска заради Саймън, от мисълта му беше станало лошо и се беше уплашил много повече, отколкото от срещата с който и да е демон.

А когато Валънтайн му беше казал, че са брат и сестра, Джейс беше разбрал, че има много по-лоши неща от това Клеъри да го напусне заради друг – като например да осъзнае, че начинът, по който я обича, е някак си космически греховен; че онова, което смяташе за най-чистото и невинно нещо в живота си, е било окончателно осквернено. Помнеше думите на баща си – когато ангелите падат, те падат в агония, защото са видели лицето на Бог и никога повече няма да го видят. Смяташе, че знае как се чувстват.

Това не го караше да я иска по-малко; само превръщаше желанието му в мъчение. Понякога сянката на това мъчение изникваше от спомените му, дори и когато я целуваше, както сега, и го караше да я притиска още по-силно. Тя издаде звук на изненада, но не се възпротиви, дори когато я вдигна и я отнесе в леглото.

Излегнаха се един до друг, събаряйки някои от писмата, а Джейс бутна кутията настрана, за да направи място. Сърцето му биеше като чук в гърдите. Досега не бяха лягали заедно, не и така. Бяха прекарвали една нощ в стаята ѝ в Идрис, но почти не се бяха докосвали. Джослин много внимаваше да не прекарват нощта заедно. Джейс подозираше, че тя не го харесва особено, но не ѝ се сърдеше. Едва ли сам щеше да се харесва, ако беше на нейно място.

– Обичам те – прошепна Клеъри. Беше свалила ризата му и пръстите ѝ проследяваха белезите по гърба му и подобния на звезда знак на рамото му (той беше идентичен с нейния – спомен от ангела, чиято кръв бяха споделили). – Не искам никога да те загубя.

Джейс плъзна надолу ръка, за да развърже ризата ѝ. Другата му ръка, притисната към матрака, докосна студения метал на бойната кама; сигурно беше изпаднала от кутията.

– Никога няма да ме загубиш.

Тя го погледна с блеснали очи.

– Как може да си толкова сигурен?

Ръката му стисна камата. Лунната светлина, която се процеждаше през прозореца се отрази в острието, когато го вдигна.

– Сигурен съм – каза и замахна с камата. Острието разкъ-

са плътта ѝ, сякаш беше от хартия, устните ѝ се отвориха, сякаш за да каже „О!“. Кръв се процеди по бялата ѝ риза и той си помисли: „Мили Боже, не отново!“

Събуждането от кошмара беше като падане през стъклена витрина. Сякаш остри парчета стъкло се забиха в него, когато дойде на себе си и седна задъхан. Претърколи се от леглото, сякаш инстинктивно се опитваше да избяга, и падна на каменния под на ръце и колене. Студен въздух нахлу през отворения прозорец и го накара да потръпне, но отпъди последните остатъци от съня.

Втренчи се в ръцете си. По тях нямаше кръв. Леглото представляваше истински хаос – чаршафите и одеялата се бяха омотали в заплетена топка, докато се беше въртял и мятал. Кутията с нещата на баща му обаче още стоеше на нощното шкафче, където я беше оставил, преди да заспи.

Първите няколко пъти, когато сънува кошмара, беше повръщал. Сега внимаваше да не яде нищо, часове преди да легне да спи и тялото му си отмъщаваше, като се разтърсваше от спазми и треска. Усети нов спазъм и се сви на топка; задъхваше се и кашляше, докато не отмина.

Когато всичко свърши, притисна чело към студения каменен под. Пот охлаждаше тялото му, тениската му беше полегнала по него и той се зачуди дали в крайна сметка сънищата нямаше да го убият. Беше опитал всичко, за да ги спре – приспивателни, отвари, руни за сън и руни за спокойствие, лечебни руни. Нищо не помагаше. Кошмарите се промъкваха като отрова в съзнанието му и нямаше как да ги спре.

Дори когато беше буден, му беше трудно да погледне Клеъри. Тя сякаш виждаше вътре в него, както никой друг досега, и той само можеше да си представи какво щеше да си помисли, ако знаеше за съня му. Завъртя се настрани и вперил поглед в кутията на нощното шкафче, лунната светлина се отразяваше в нея. Спомни си за Валънтайн. Валънтайн, който беше измъчвал и затворил единствената жена, която някога бе обичал; който беше научил сина си (и двамата си сина), че любовта унищожаваше.

Умът му се мятал сякаш бясно, когато започна да си повтаря думите отново и отново. Бяха се превърнали в нещо като мантра и, като такава, думите бяха загубили индивидуалното си значение.

„Аз не съм като Валънтайн. Не искам да съм като него. Няма да съм като него. Няма.“

Той видя Себастиан (по-точно Джонатан), неговият така наречен „брат“, да му се усмихва през разрошената си сребристая коса, а в черните му очи да проблесва безмилостен триумф. Видя и как собственият му нож със сила пронизва Джонатан и тялото му пада към реката по-долу, как кръвта му се стича по бурените и тревата край брега.

„Аз не съм Валънтайн“.

Не съжаляваше, че е убил Джонатан. Ако имаше възможност, пак би го направил.

„Не искам да съм като него.“

Не беше нормално да убиеш някого – да убиеш собствения си приеман брат – и да не съжаляваш.

„Няма да съм като него.“

Но баща му го беше научил, че да убиваш без жал, е добродетел, а човек никога не трябва да забравя какво са го учили родителите. Колкото и да му се искаше да забрави.

„Няма да съм като него.“

Може би хората не можеха да се променят.

„Няма.“